

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 28.7.2009
KOM(2009) 373 wersja ostateczna

2009/0100 (CNS)

WNIOSEK

DECYZJA RADY

**W SPRAWIE ZAWARCIA PRZEZ WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ KONWENCJI O
MIĘDZYNARODOWYM DOCHODZENIU ALIMENTÓW NA RZECZ DZIECI I
INNYCH CZŁONKÓW RODZINY**

WNIOSEK

DECYZJA RADY

**W SPRAWIE ZAWARCIA PRZEZ WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ KONWENCJI O
MIĘDZYNARODOWYM DOCHODZENIU ALIMENTÓW NA RZECZ DZIECI I
INNYCH CZŁONKÓW RODZINY**

UZASADNIENIE

1. CEL

W dniu 23 listopada 2007 r. w ramach Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego zawarto dwa instrumenty międzynarodowe: Konwencję o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny oraz Protokół w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań alimentacyjnych.

Protokół ma na celu zagwarantowanie większej pewności prawa i przewidywalności wierzycielom i dłużnikom w sprawach związanych z roszczeniami alimentacyjnymi. W dniu 23 lutego 2009 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu¹ przez Wspólnotę Europejską.

Celem konwencji jest zapewnienie skutecznego międzynarodowego dochodzenia alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny. Konwencja służy przede wszystkim ochronie dzieci, ponieważ znaczna większość roszczeń alimentacyjnych dotyczy właśnie dzieci. Niniejszy wniosek dotyczy zawarcia konwencji przez Wspólnotę Europejską.

2. BUDOWA WSPÓLNEJ PRZESTRZENI SĄDOWEJ W RAMACH WSPÓLNOTY

Wspólnota Europejska postawiła sobie za cel stworzenie prawdziwej przestrzeni sądowej opartej na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych.

W dniu 18 grudnia 2008 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 4/2009 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych². Zawarcie konwencji przez Wspólnotę wzmocniłoby obowiązujące wspólnotowe przepisy o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawie alimentów oraz współpracy administracyjnej między władzami centralnymi poprzez utworzenie zharmonizowanego pakietu przepisów we Wspólnocie odnoszących się do krajów trzecich, które staną się umawiającymi się stronami konwencji.

3. KONWENCJA O MIĘDZYNARODOWYM DOCHODZENIU ALIMENTÓW NA RZECZ DZIECI I INNYCH CZŁONKÓW RODZINY Z 2007 R.

Komisja Europejska prowadziła w imieniu Wspólnoty Europejskiej negocjacje w sprawie konwencji na podstawie wytycznych negocjacyjnych wydanych przez Radę. Konwencja podpisana w wyniku negocjacji jest zgodna z wytycznymi negocjacyjnymi.

¹ COM(2009) 81.

² Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s.1. Wnioskowi Komisji dotyczącemu rozporządzenia Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, przyjętemu w dniu 15 grudnia 2005 r., towarzyszyła ocena skutków. Wszystkie dziedziny objęte konwencją zostały również objęte rozporządzeniem, które wzmacnia współpracę między państwami członkowskimi, a w niektórych kwestiach idzie dalej niż konwencja. Dlatego też poprzednia ocena skutków została uznana za wystarczającą jako wskazówki za przyjęciem niniejszego wniosku.

Cel konwencji — zapewnienie skutecznego dochodzenia alimentów na rzecz członków rodziny — jest realizowany za pomocą połączenia różnych środków, w tym m.in. (1) kompleksowego systemu współpracy między władzami umawiających się państw przy przetwarzaniu wniosków międzynarodowych, (2) wymóg udostępniania wniosków o wydanie i zmianę orzeczeń w sprawie alimentów przez umawiające się państwa, (3) postanowienia zapewniające sprawny dostęp do ponadgranicznych procedur alimentacyjnych, (4) system uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawie alimentów wydanych w umawiających się państwach, (5) przyspieszone i uproszczone procedury uznawania i wykonywania oraz (6) wymóg skutecznych środków służących szybkiemu wykonaniu orzeczeń.

Konwencja porusza wiele praktycznych kwestii, które mogą wpływać na sposób rozpatrywania roszczeń — na przykład wymogi językowe, standardowe formularze oraz wymiana informacji na temat prawa krajowego. Popiera również wykorzystanie nowych technologii informacyjnych w celu ograniczenia kosztów i opóźnień.

Konwencja znajduje bezwzględnie zastosowanie w odniesieniu do spraw dotyczących alimentów na rzecz dzieci. Wszystkie rozdziały mają również zastosowanie w odniesieniu do wniosków o uznanie i wykonanie zobowiązań alimentacyjnych między małżonkami i byłymi małżonkami, jeżeli zostały one złożone z wnioskiem o alimenty na rzecz dziecka. Inne wnioski o uznanie i wykonanie zobowiązań alimentacyjnych między małżonkami i byłymi małżonkami wchodzą w obowiązkowy zakres stosowania konwencji, ale nie podlegają postanowieniom rozdziału II i III, które ustanawiają system współpracy administracyjnej za pośrednictwem organów centralnych i zawierają również postanowienia przewidujące pomoc w sprawach dotyczących alimentów na rzecz dzieci. Umawiające się państwo może oświadczyć, że stosuje konwencję lub jej część w odniesieniu do wszelkich innych zobowiązań alimentacyjnych wynikających ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa.

Konwencja uwzględnia możliwość, że jej stroną stanie się regionalna organizacja integracji gospodarczej (art. 59).

Artykuł 51 ust. 4 zawiera klauzulę rozdzielnosci, która stanowi, że konwencja pozostaje bez uszczerbku dla stosowania instrumentów regionalnej organizacji integracji gospodarczej będącej stroną tej konwencji, przyjętych po jej zawarciu, w sprawach uregulowanych przez konwencję, o ile takie instrumenty pozostają, w stosunkach państw członkowskich regionalnej organizacji integracji gospodarczej z innymi umawiającymi się państwami, bez uszczerbku dla stosowania postanowień konwencji. W odniesieniu do uznawania lub wykonywania orzeczeń między państwami członkowskimi regionalnej organizacji integracji gospodarczej, konwencja pozostaje bez uszczerbku dla norm regionalnej organizacji integracji gospodarczej, niezależnie od tego, czy zostały one przyjęte przed czy po zawarciu konwencji.

Artykuł 62 wprowadza możliwość zgłaszania zastrzeżeń, natomiast art. 63 – możliwość składania oświadczeń dotyczących pewnych artykułów.

4. PROPOZYCJE KOMISJI

Zgodnie z orzecznictwem³ Trybunału Sprawiedliwości Wspólnota uzyskała wyłączne kompetencje zewnętrzne w dziedzinach objętych rozporządzeniem (WE) nr 4/2009. Rozporządzenie obejmuje wszystkie dziedziny uwzględnione w konwencji. W świetle wspomnianego powyżej orzecznictwa, kwestie dotyczące uznawania i wykonywania wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Komisja jest zdania, że współpraca administracyjna, jak również postanowienia dotyczące pomocy prawnej także wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty, ponieważ te postanowienia konwencji miałyby również wpływ na przepisy wspólnotowe.

Gdyby nie istniały wspólnotowe przepisy dotyczące współpracy administracyjnej, znalazłyby zastosowanie postanowienia konwencji. Wspólnotowe przepisy dotyczące kwestii objętych konwencją, w tym między innymi współpracy administracyjnej, zostały ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 4/2009, a stosowanie postanowień konwencji pomiędzy państwami członkowskimi wywarłoby wpływ na te przepisy wspólnotowe. Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 4/2009 we Wspólnocie wraz z przepisami dotyczącymi współpracy administracyjnej jest zagwarantowane klauzulą rozdzielnosci (art. 51 ust. 4 konwencji). Klauzula taka nie wyklucza potencjalnego wpływu konwencji na prawo wspólnotowe. Wręcz przeciwnie, włączenie do porozumienia klauzuli rozdzielnosci może wskazywać na to, że ma ono wpływ na prawo wspólnotowe (zob. opinia 1/03 ETS). Należy zauważyć, że całościowym celem konwencji jest zapewnienie skutecznego dochodzenia zobowiązań alimentacyjnych; przepisy dotyczące współpracy administracyjnej istnieją jedynie w celu uzyskiwania i wykonywania orzeczeń w sprawie alimentów. Ponadto przepisy dotyczące współpracy administracyjnej wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 4/2009 mogą obowiązywać w odniesieniu do orzeczeń wydawanych w krajach trzecich. Komisja proponuje zatem, aby Wspólnota zawarła konwencję samodzielnie.

Artykuł 62 ust. 1 dopuszcza możliwość, aby umawiające się państwa, nie później niż przy ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu, złożyły jedno lub więcej zastrzeżeń przewidzianych w art. 2 ust. 2, art. 20 ust. 2, art. 30 ust. 8, art. 44 ust. 3 i art. 55 ust. 3.

Proponuje się powstrzymanie od zgłaszania zastrzeżeń. Konwencja powinna mieć zastosowanie w obecnej formie i nie istnieją powody po temu, by ograniczać zakres jej stosowania zgodnie z art. 2 ust. 2 lub uznawanie i wykonywanie zgodnie z art. 20 ust. 2 oraz art. 30 ust. 8. Komisja jest również zdania, że organy centralne państw członkowskich powinny wyrazić zgodę na komunikowanie się z innymi organami centralnymi w językach angielskim i francuskim w uzupełnieniu języka urzędowego danego państwa członkowskiego. W związku z powyższym nie należy zgłaszać zastrzeżeń określonych w art. 44 ust. 3. W chwili obecnej nie istnieje potrzeba rozważania zastrzeżeń przewidzianych w art. 55 ust. 3.

Artykuł 63 ust. 1 przewiduje możliwość składania oświadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 11 ust. 1 lit. g), art. 16 ust. 1, art. 24 ust. 1, art. 30 ust. 7, art. 44 ust. 1 i 2, art. 59 ust. 3 oraz art. 61 ust. 1. Wszystkie oświadczenia powinny być składane przez Wspólnotę, ponieważ proponuje się, aby wyłącznie Wspólnota była stroną konwencji.

³ Opinia Trybunału 1/03 z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie kompetencji Wspólnoty do zawarcia nowej konwencji z Lugano o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń sądowych oraz ich wykonywaniu w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 59 ust. 3 umożliwia Wspólnocie Europejskiej złożenie, w momencie podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczenia, że posiada ona kompetencje we wszystkich sprawach uregulowanych w konwencji, i że państwa członkowskie, które przekazały jej kompetencje, będą związane konwencją. Komisja proponuje, aby złożyć takie oświadczenie.

Stosowanie konwencji powinno być jednolite w całej Wspólnocie. W najważniejszych kwestiach, takich jak zakres stosowania, wymogu tego należy przestrzegać bez wyjątków. Na podstawie art. 2 ust. 3 umawiające się państwo może oświadczyć, że rozszerzy zakres stosowania całości lub części konwencji na zobowiązania alimentacyjne wynikające ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, w tym na szczególne zobowiązania w odniesieniu do osób niesamodzielnych. Wszelkie takie oświadczenia prowadzą do powstania zobowiązań między dwoma umawiającymi się państwami tylko w takim zakresie, w jakim ich oświadczenia dotyczą tych samych zobowiązań alimentacyjnych i części konwencji.

Komisja proponuje, aby zakres stosowania całej konwencji został rozszerzony na wszystkie zobowiązania alimentacyjne wynikające ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, co oznaczałoby, że zakres ten byłby jednakowy z zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 4/2009. Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 charakteryzuje szeroki zakres stosowania, aby zapewnić równe traktowanie wszystkich wierzycieli alimentacyjnych. Podobnie fakt, że roszczenia alimentacyjne nie dotyczące dzieci lub małżonków, lub byłych małżonków, są rzadkością, potwierdza zasadność stosowania jednakowych zasad w odniesieniu do wszystkich roszczeń alimentacyjnych. Przemawia to również za rozszerzeniem zakresu stosowania konwencji. Ponadto niektóre państwa członkowskie uznają i wykonują orzeczenia w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych na podstawie konwencji haskiej z dnia 2 października 1973 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych bez żadnych zastrzeżeń dopuszczonych na mocy art. 26 tej konwencji. Jeżeli zakres nie zostanie rozszerzony zgodnie z wnioskiem, będzie to oznaczało, że te państwa członkowskie poczynią parę kroków wstecz w swoich relacjach z niektórymi państwami trzecimi.

Jest oczywiste, że Wspólnota nie powinna składać oświadczeń dotyczących zastosowania kryterium sytuacji majątkowej dziecka na podstawie art. 16 ust. 1. Jest również zrozumiałe, że nie należy składać oświadczeń dotyczących alternatywnego postępowania na podstawie art. 24 ust. 1, ponieważ w toku negocjacji Wspólnota opowiadała się za bardziej skutecznym postępowaniem z wniosku o uznanie i wykonanie przewidzianym art. 23. Ponadto składanie wniosków o uznanie i wykonanie ugody alimentacyjnej nie powinno być ograniczone na podstawie art. 30 ust. 7.

Oświadczenie dotyczące niejednolitych systemów prawnych, o którym mowa w art. 61 ust. 1, nie jest konieczne, ponieważ konwencja powinna obowiązywać w każdym państwie członkowskim i w każdej jednostce terytorialnej. Artykuł 61 ust. 3 stanowi również, że jeżeli nie zostaną złożone żadne oświadczenia na mocy art. 61, konwencja będzie miała zastosowanie wszystkich jednostek terytorialnych danego państwa.

W pewnych szczególnych sytuacjach, w których istnieją obiektywne i poważne podstawy zróżnicowanego stosowania konwencji, państwa członkowskie mogą wskazać, czy chcą stosować pozytywne oświadczenia zawarte w konwencji.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. g) umawiające się państwo może, odniesieniu do innych wniosków niż wniosek o uznanie lub uznanie i wykonanie orzeczenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) oraz ust. 2 lit. a), w drodze oświadczenia określić dodatkowe informacje lub dokumenty wymagane przez organ centralny danego państwa w celu rozpatrzenia wniosku, lub przez jego organy sądowe lub administracyjne w celu przeprowadzenia koniecznych postępowań. Komisja nie zgłosi sprzeciwu w przypadku, jeżeli którekolwiek z państw członkowskich zechce skorzystać z możliwości przedstawionej w niniejszym artykule, ponieważ w pewnych przypadkach do skutecznego stosowania konwencji niezbędne mogą być dodatkowe informacje.

Na podstawie art. 44 ust. 1 wniosek i załączone dokumenty sporządzone są w oryginalnym języku wraz z tłumaczeniem na język urzędowy państwa wezwanego lub inny język, który państwo wezwane akceptuje, w drodze oświadczenia, chyba że właściwy organ tego państwa nie wymaga takiego tłumaczenia. Proponuje się zezwolić państwom członkowskim na przyjmowanie tłumaczeń nawet na języki inne niż język urzędowy danego państwa, ponieważ ułatwi to stosowanie konwencji.

Zna podstawie art. 44 ust. 2 umawiające się państwo, w którym obowiązuje więcej niż jeden język urzędowy i które, z przyczyn wynikających z prawa wewnętrznego, nie może zaakceptować na całym swoim terytorium dokumentów w jednym z tych języków, określa w oświadczeniu język, w którym muszą być sporządzane takie dokumenty lub ich tłumaczenia, które mają być przedłożone w poszczególnych częściach ich terytorium. Proponuje się dopuszczenie tej możliwości w odniesieniu do państw członkowskich, w których różne języki są językami urzędowymi jedynie na części terytorium (jak w przypadku Belgii).

Państwa członkowskie, które pragną skorzystać z możliwości określonych w art. 11 ust. 1 lit. g), art. 44 ust. 1 lub art. 44 ust. 2 powinny zgłosić ten fakt Komisji, a także przekazać treść swoich oświadczeń z podaniem obiektywnych i poważnych przyczyn. W przypadku gdy państwo członkowskie w późniejszym terminie zechce zmienić lub wycofać takie oświadczenie, powinno zgłosić ten fakt Komisji, która następnie powiadomi depozytariusza.

W związku z faktem, że proponuje się, aby jedynie Wspólnota była stroną konwencji, państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji informacje na temat wyznaczenia organu centralnego lub organów centralnych, o których mowa w art. 4 oraz wszelkie informacje o przepisach, procedurach i usługach, o których mowa w art. 57. Z chwilą zawarcia konwencji Komisja przekazałaby wspomniane informacje do Stałego Biura Konwencji Haskiej.

Proponuje się, aby państwa członkowskie przekazywały wszelkie informacje Komisji do dnia 18 września 2010 r., który to dzień jest również terminem końcowym przekazywania Komisji informacji na temat danych kontaktowych i języków na podstawie art. 71 rozporządzenia (WE) nr 4/2009.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) w związku z art. 300 ust. 2 i art. 300 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji⁴,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁵,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota podejmuje wysiłki zmierzające do stworzenia wspólnej przestrzeni sądowej opartej na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych.
- (2) Konwencja z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny (dalej zwana „konwencją”) stanowi dobrą podstawę światowego systemu współpracy oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, przewidując zasadniczo nieodpłatną pomoc prawną w sprawach dotyczących alimentów na rzecz dzieci oraz usprawnioną procedurę uznawania i wykonywania.
- (3) Kwestie uregulowane przez konwencję zostały również poruszone w rozporządzeniu (WE) nr 4/2009 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych. Wspólnota uzyskała wyłączne kompetencje we wszelkich sprawach uregulowanych w konwencji, dlatego też powinna zawrzeć konwencję samodzielnie. Państwa członkowskie będą związane konwencją przez fakt zawarcia jej przez Wspólnotę. Artykuł 59 konwencji pozwala Wspólnocie podpisać, przyjąć, zatwierdzić konwencję lub przystąpić do niej.
- (4) Do konwencji nie należy zgłaszać żadnych zastrzeżeń. Wszystkie niezbędne oświadczenia, jak również wszelkie późniejsze zmiany i wycofania oświadczeń powinna składać Wspólnota.
- (5) Na mocy oświadczenia zakres stosowania konwencji należy rozszerzyć, tak aby cała konwencja miała zastosowanie w odniesieniu do wszystkich zobowiązań

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁵ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

alimentacyjnych wynikających ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa w celu zagwarantowania skutecznego odzyskiwania należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w odniesieniu do każdej z umawiających się stron w zakresie, w jakim ich oświadczenia dotyczą tych samych zobowiązań alimentacyjnych i części konwencji.

- (6) Państwa członkowskie, które pragną złożyć oświadczenia, o których mowa w art. 11 ust. 1 lit. g), art. 44 ust. 1 lub art. 44 ust. 2, powinny powiadomić o tym Komisję do dnia 18 września 2010 r., a także przekazać treść takich oświadczeń, które powinny opierać się na obiektywnych i poważnych przyczynach. W przypadku gdy którekolwiek państwo członkowskie w późniejszym terminie zechciałoby zmienić lub wycofać takie oświadczenie, powinno powiadomić o tym Komisję, tak aby Komisja mogła notyfikować ten fakt depozytariuszowi.
- (7) Do dnia 18 września 2010 r. państwa członkowskie powinny również zgłosić Komisji swój organ centralny lub organy centralne, o których mowa w art. 4 ust. 3 konwencji. Zgodnie z konwencją Komisja powinna przekazać wspomniane informacje Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w momencie składania dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia. W przypadku zmiany wyznaczonego organu centralnego państwa członkowskie powinny przekazać stosowną informację Komisji, która następnie przekazuje ją Stałemu Biuru.
- (8) Do dnia 18 września 2010 r. państwa członkowskie powinny również zgłosić Komisji informacje o przepisach, procedurach i usługach, o których mowa w art. 57 ust. 3 konwencji. Komisja powinna przekazać wymienione informacje Stałemu Biuru do dnia zawarcia konwencji przez Wspólnotę.
- (9) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [Zjednoczone Królestwo i Irlandia uczestniczą w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.]
- (10) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani nie podlega jej stosowaniu,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Konwencja z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Wspólnoty.

Przewodniczący Rady jest niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby (osób) umocowanej(-ych) do złożenia, w imieniu Wspólnoty, dokumentu, o którym mowa w art. 58 ust. 2 konwencji.

Tekst konwencji załączono do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Zawierając konwencję Wspólnota składa oświadczenia, określone w załączniku 1 do niniejszej decyzji.

Oświadczenia dotyczące art. 11 ust. 1 lit. g) oraz art. 44 ust. 1 konwencji odnoszą się do tych państw członkowskich, które do dnia 18 września 2010 r. powiadomiły Komisję o chęci złożenia takich oświadczeń oraz przekazały ich treść.

Oświadczenie dotyczące art. 44 ust. 2 konwencji odnosi się do Belgii, która musi powiadomić Komisję o treści oświadczenia składanego do dnia 18 września 2010 r.

Artykuł 3

Do dnia 18 września 2010 r. państwa członkowskie zgłaszają Komisji swój organ centralny lub organy centralne, o których mowa w art. 4 ust. 3 konwencji. Komisja przekazuje wspomniane informacje Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w momencie złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 58 ust. 2 konwencji.

Do dnia 18 września 2010 r. państwa członkowskie zgłaszają również Komisji informacje o przepisach, procedurach i usługach, o których mowa w art. 57 ust. 3 konwencji. Komisja przekazuje wspomniane informacje Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w momencie złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 58 ust. 2 Konwencji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady

W imieniu Rady

...

ZAŁĄCZNIK 1

Oświadczenia, które mają zostać złożone przez Wspólnotę w momencie zawarcia Konwencji o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny („konwencji”) zgodnie z artykułem 63 tej konwencji

I. Oświadczenie zgodnie z artykułem 59 ustęp 3 dotyczące kompetencji Wspólnoty Europejskiej w sprawach uregulowanych w konwencji

1. Wspólnota Europejska oświadcza zgodnie z artykułem 59 ustęp 3 Konwencji, że posiada kompetencje we wszystkich sprawach uregulowanych w Konwencji o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny („Konwencji”). Państwa członkowskie Wspólnoty nie podpiszą, nie przyjmą, nie zatwierdzą Konwencji ani do niej nie przystąpią, jednak są nią związane na mocy zawarcia jej przez Wspólnotę Europejską.

2. Do Wspólnoty Europejskiej należą obecnie Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włosa, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Węgierska, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

3. Niniejsze oświadczenie nie ma jednak zastosowania do Królestwa Danii, zgodnie z artykułem 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatów.

4. Niniejsze oświadczenie nie dotyczy tych terytoriów państw członkowskich, do których Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską nie ma zastosowania oraz pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich aktów i stanowisk, które mogą zostać przyjęte na mocy Konwencji przez zainteresowane państwa członkowskie w imieniu i interesie tych terytoriów.

II. Oświadczenia dotyczące pewnych postanowień i kwestii

5. Wspólnota Europejska oświadcza zgodnie z artykułem 2 ustęp 3 Konwencji, że stosuje całość Konwencji do zobowiązań alimentacyjnych wynikających ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa.

6. Wspólnota Europejska oświadcza zgodnie z artykułem 11 ustęp 1 litera g) Konwencji, że w [proszę określić państwo członkowskie/państwa członkowskie] wniosek inny niż wniosek przewidziany w artykule 10 ustęp 1 litera a) oraz ustęp 2 litera a) powinien zawierać [proszę określić wymagane informacje lub dokumenty].

7. Wspólnota Europejska oświadcza zgodnie z artykułem 44 ustęp 1 Konwencji, że [proszę określić państwo członkowskie/państwa członkowskie] akceptuje tłumaczenia wniosków i załączonych dokumentów na [proszę określić język/języki].

8. Wspólnota Europejska oświadcza zgodnie z artykułem 44 ustęp 2 Konwencji, że w Belgii dokumenty, które mają być przedłożone w [proszę określić część terytorium], sporządzane są w [proszę określić języki].

ZAŁĄCZNIK 2

KONWENCJA O MIĘDZYNARODOWYM DOCHODZENIU ALIMENTÓW NA RZECZ DZIECI I INNYCH CZŁONKÓW RODZINY

Państwa – sygnatariusze niniejszej konwencji,

pragnąc poprawić współpracę między Państwami w dziedzinie międzynarodowego dochodzenia alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny,

świadome potrzeby ustanowienia przynoszących rezultaty, dostępnych, szybkich, skutecznych, efektywnych w stosunku do kosztów, elastycznych i sprawiedliwych procedur,

pragnąc wesprzeć się na najlepszych rozwiązaniach zawartych w obowiązujących konwencjach haskich oraz innych instrumentach międzynarodowych, w szczególności Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą z dnia 20 czerwca 1956 r., przyjętej przez Organizację Narodów Zjednoczonych,

dążąc do wykorzystania postępu technologicznego oraz stworzenia elastycznego systemu, który będzie mógł ewoluować odpowiednio do zmieniających się potrzeb oraz dalszych postępów technologicznych otwierających nowe możliwości,

przypominając, że zgodnie z artykułami 3 i 27 Konwencji o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., przyjętej przez Organizację Narodów Zjednoczonych:

- we wszystkich działaniach dotyczących dzieci sprawą nadrzędną będzie najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka,
- każde dziecko posiada prawo do poziomu życia odpowiadającego jego rozwojowi fizycznemu, psychicznemu, duchowemu, moralnemu i społecznemu,
- rodzice (rodzic) lub inne osoby odpowiedzialne za dziecko ponoszą główną odpowiedzialność za zabezpieczenie, w ramach swych możliwości, także finansowych, warunków życia niezbędnych do rozwoju dziecka, oraz
- Państwa–Strony podejmą wszelkie właściwe kroki, łącznie z zawarciem umów międzynarodowych, dla zapewnienia łożenia na utrzymanie dziecka ze strony rodziców lub innych osób ponoszących odpowiedzialność finansową za dziecko, szczególnie gdy osoby te mieszkają w Państwie innym niż dziecko,

postanowiły zawrzeć niniejszą Konwencję i uzgodniły następujące postanowienia:

ROZDZIAŁ I – CEL, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1 Cel

Przedmiotem niniejszej Konwencji jest zapewnienie skutecznego międzynarodowego dochodzenia alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny, w szczególności poprzez:

- a) ustanowienie kompletnego systemu współpracy między organami Umawiających się Państw;

- b) umożliwienie składania wniosków o wydanie orzeczenia w sprawie alimentów;
- c) zapewnienie uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawie alimentów; oraz
- d) wymóg stosowania skutecznych środków zapewniających szybkie wykonanie orzeczeń w sprawie zobowiązań alimentacyjnych.

Artykuł 2 Zakres stosowania

1. Niniejszą Konwencję stosuje się:

- a) do zobowiązań alimentacyjnych wobec osoby, która nie ukończyła 21 lat wynikających ze stosunków między rodzicami a dziećmi;
- b) uznawania i wykonywania lub też wykonywania orzeczeń w sprawie zobowiązań alimentacyjnych między małżonkami i byłymi małżonkami, w sytuacji gdy wniosek jest składany jednocześnie z powództwem należącym do zakresu zastosowania litery a); oraz
- c) z wyłączeniem rozdziałów II i III, do zobowiązań alimentacyjnych między małżonkami i byłymi małżonkami.

2. Umawiające się Państwo może, zgodnie z artykułem 62, zastrzec sobie prawo ograniczenia zakresu stosowania postanowień Konwencji zawartych w ustępie 1 litera a) do osób, które nie ukończyły 18 lat. Umawiające się Państwo, które zgłosi takie zastrzeżenie, nie może żądać stosowania Konwencji wobec osób wyłączonych ze względu na wiek wskutek takiego zastrzeżenia.

3. Umawiające się Państwo może, zgodnie z artykułem 63, oświadczyć, że rozszerzy zakres stosowania całości lub części Konwencji na zobowiązania alimentacyjne wynikające ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, w tym na szczególne zobowiązania w odniesieniu do osób niesamodzielnych. Wszelkie takie oświadczenia prowadzą do powstania zobowiązań między dwoma Umawiającymi się Państwami tylko w takim zakresie, w jakim ich oświadczenia dotyczą tych samych zobowiązań alimentacyjnych i części Konwencji.

4. Postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się do dzieci niezależnie od statusu małżeńskiego ich rodziców.

Artykuł 3 Definicje

Do celów niniejszej konwencji:

- a) „wierzyciel” oznacza osobę fizyczną, której przysługują świadczenia alimentacyjne lub na rzecz której dochodzi się takich świadczeń;
- b) „dłużnik” oznacza osobę fizyczną, która jest zobowiązana świadczyć alimenty lub od której dochodzi się alimentów;
- c) „pomoc prawna” oznacza pomoc niezbędną, by zapewnić wnioskodawcom poznanie i dochodzenie przysługujących im praw oraz zagwarantować kompletne i skuteczne rozpatrzenie wniosków w Państwie wezwanym. Pomoc taka może, w zależności od potrzeb,

polegać między innymi na udzielaniu porady prawnej, pomocy w prowadzeniu sprawy przed właściwym organem, zastępstwie prawnym i zwolnieniu od kosztów postępowania;

d) „umowa na piśmie” oznacza umowę zapisaną na dowolnym nośniku w taki sposób, że można później uzyskiwać wgląd do jej treści i zapoznawać się z nią.

e) „ugoda alimentacyjna” oznacza umowę na piśmie dotyczącą płatności alimentów, która:

i) została sporządzona lub zarejestrowana w formie dokumentu urzędowego przez właściwy organ; lub

ii) została uwierzytelniona lub zarejestrowana przez właściwy organ, zawarta z tym organem lub złożona w tym organie,

oraz może być kontrolowana i zmieniana przez właściwy organ.

f) „osoba niesamodzielna” oznacza osobę, która ze względu na upośledzone lub niedostateczne zdolności osobiste nie jest w stanie zaspokoić swych potrzeb.

ROZDZIAŁ II – WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 4 Wyznaczenie organów centralnych

1. Umawiające się Państwo wyznacza organ centralny odpowiedzialny za wypełnianie zobowiązań nałożonych na taki organ przez Konwencję.

2. Państwa federalne, Państwa, w których obowiązuje więcej niż jeden system prawny, lub Państwa, w których znajdują się autonomiczne jednostki terytorialne, mogą wyznaczyć więcej organów centralnych, określając przy tym terytorialny lub osobowy zakres ich czynności. Państwo, które skorzystało z tej możliwości, wyznacza organ centralny, do którego można kierować wszelkie komunikaty, celem przekazania ich właściwemu organowi centralnemu w tym Państwie.

3. W momencie składania dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia lub składania oświadczenia zgodnie z artykułem 61, Umawiające się Państwo przekazuje Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego informacje o wyznaczonym organie centralnym lub organach centralnych, ich dane teleadresowe oraz, w odpowiednich przypadkach, zakres ich czynności, zgodnie z ustępem 2. Umawiające się Państwa szybko informują Stałe Biuro o wszelkich zmianach.

Artykuł 5 Ogólne zadania organów centralnych

Organy centralne:

a) współpracują ze sobą i wspierają współpracę właściwych organów w swoich Państwach na rzecz osiągnięcia celów Konwencji;

b) dążą w miarę możliwości do rozwiązania trudności pojawiających się w związku ze stosowaniem Konwencji.

Artykuł 6 Szczególne zadania organów centralnych

1. Organy centralne udzielają pomocy w związku z wnioskami przewidzianymi w rozdziale III, w szczególności:

- a) przekazują i przyjmują takie wnioski;
- b) wszczynają lub ułatwiają wszczęcie postępowania w przedmiocie takich wniosków.

2. Organy centralne podejmują wszelkie właściwe środki w odniesieniu do takich wniosków, aby:

- a) udzielić lub ułatwić udzielenie pomocy prawnej, gdy wymagają tego okoliczności;
- b) pomóc w odnalezieniu dłużnika lub wierzyciela;
- c) pomóc w uzyskaniu odpowiednich informacji o dochodach oraz, w razie potrzeby, o innych aspektach sytuacji finansowej dłużnika lub wierzyciela, w tym informacji o położeniu majątku;
- d) zachęcać do polubownego rozstrzygnięcia sporu, w odpowiednich przypadkach poprzez mediację, postępowanie pojednawcze lub inne analogiczne metody, celem doprowadzenia do dobrowolnej zapłaty alimentów;
- e) ułatwić systematyczne wykonywanie orzeczeń w sprawie zobowiązań alimentacyjnych, w tym uzyskanie zaległych płatności;
- f) ułatwić pobranie i szybkie przekazanie alimentów;
- g) ułatwić uzyskanie dokumentów lub innych dowodów;
- h) udzielić pomocy w ustaleniu pokrewieństwa, gdy jest to konieczne do dochodzenia alimentów;
- i) wszcząć postępowania w celu uzyskania wszelkich niezbędnych miejscowych środków tymczasowych mających zabezpieczyć wynik toczącego się postępowania w sprawie zobowiązań alimentacyjnych.
- j) ułatwić doręczanie dokumentów.

3. Zadania organu centralnego przewidziane w niniejszym artykule mogą, w dopuszczalnym przez prawo danego Państwa zakresie, wykonywać organy publiczne lub inne instytucje podlegające nadzorowi właściwych organów tego Państwa. Umawiające się Państwo przekazuje Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego informacje o wyznaczonych organach publicznych lub innych organach, jak również ich dane teleadresowe i zakres czynności. Umawiające się Państwa szybko informują Stałe Biuro o wszelkich zmianach.

4. Niniejszego artykułu ani artykułu 7 nie można w żadnym przypadku interpretować w taki sposób, że nakłada on na organ centralny obowiązek wykonywania kompetencji, które zgodnie z prawem Państwa wezwanego zastrzeżone są dla organów sądowych.

Artykuł 7 Wnioski o podjęcie szczególnych środków.

1. Organ centralny może zwrócić się do innego organu centralnego z umotywowanym wnioskiem o podjęcie odpowiednich szczególnych działań przewidzianych w artykule 6 ustęp 2 litery b), c), g), h), i) oraz j), w sytuacji gdy nie jest rozpatrywany żaden wniosek złożony na mocy artykułu 10. Wezwany organ centralny podejmuje odpowiednie działania, jeżeli jest przekonany, że są one konieczne, by pomóc potencjalnemu wnioskodawcy w złożeniu wniosku przewidzianego w artykule 10 lub w ustaleniu, czy należy wystąpić z takim wnioskiem.

2. Organ centralny może podjąć szczególne środki także na wniosek innego organu centralnego, w sprawie dotyczącej dochodzenia alimentów rozpatrywanej w Państwie wzywającym, w której występuje element międzynarodowy.

Artykuł 8 Koszty organu centralnego

1. Każdy organ centralny pokrywa koszty własne poniesione przy stosowaniu niniejszej Konwencji.

2. Organy centralne nie mogą obciążać wnioskodawcy żadnymi opłatami z tytułu usług świadczonych przez nie na mocy niniejszej Konwencji, z wyjątkiem nadzwyczajnych kosztów wynikających z wniosku o podjęcie środka szczególnego na mocy artykułu 7.

3. Wezwany organ centralny może domagać się zwrotu kosztów za usługi, o których mowa w ustępie 2, tylko wtedy gdy wnioskodawca wyraził uprzednio zgodę na świadczenie tych usług po określonych kosztach.

ROZDZIAŁ III – WNIOSKI SKŁADANE ZE POŚREDNICTWEM ORGANÓW CENTRALNYCH

Artykuł 9 Wniosek złożony za pośrednictwem organów centralnych

Wniosek na mocy niniejszego rozdziału jest składany do organu centralnego Państwa wezwanego za pośrednictwem organu centralnego Umawiającego się Państwa, w którym wnioskodawca ma miejsce pobytu. Do celów niniejszego postanowienia samo przebywanie nie jest uznawane za pobyt.

Artykuł 10 Dostępne kategorie wniosków

1. Wierzyciel może w celu dochodzenia alimentów na mocy niniejszej Konwencji składać w Państwie wzywającym następujące kategorie wniosków:

- a) o uznanie lub uznanie i wykonanie orzeczenia;
- b) o wykonanie orzeczenia wydanego lub uznanego w Państwie wezwanym;
- c) o wydanie orzeczenia w Państwie wezwanym, jeżeli uprzednio nie wydano orzeczenia, w tym także, w razie potrzeby, o ustalenie pokrewieństwa;
- d) o wydanie orzeczenia w Państwie wezwanym, w którym uznanie i wykonanie orzeczenia nie jest możliwe lub w którym odmówiono uznania i wykonania danego orzeczenia ze względu na brak podstawy do jego uznania i wykonania na mocy artykułu 20 lub z przyczyn określonych w artykule 22 litera b) lub e);

- e) o zmianę orzeczenia wydanego w Państwie wezwanym;
 - f) o zmianę orzeczenia wydanego w Państwie innym niż Państwo wezwane.
2. Dłużnik, przeciwko któremu wydano obowiązujące orzeczenie w sprawie zobowiązań alimentacyjnych, może składać w Państwie wzywającym następujące kategorie wniosków –
- a) o uznanie orzeczenia lub równorzędnej procedury, która skutkuje zawieszeniem lub ograniczeniem wykonania orzeczenia wydanego uprzednio w Państwie wezwanym;
 - b) o zmianę orzeczenia wydanego w Państwie wezwanym;
 - c) o zmianę orzeczenia wydanego w Państwie innym niż Państwo wezwane.
3. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszej Konwencji wnioski przewidziane w ustępach 1 i 2 rozstrzygane są zgodnie z prawem Państwa wezwanego, a wnioski przewidziane w ustępie 1 litery c)-f) oraz ustępie 2 litera b) i c) podlegają normom jurysdykcyjnym obowiązującym w Państwie wezwanym.

Artykuł 11 Treść wniosku

1. Wszystkie wnioski przewidziane w artykule 10 zawierają co najmniej:
- a) oznaczenie charakteru wniosku lub wniosków;
 - b) imię i nazwisko i dane kontaktowe, w tym adres oraz datę urodzenia wnioskodawcy;
 - c) imię i nazwisko oraz, jeżeli są znane, adres i datę urodzenia pozwanego;
 - d) imię i nazwisko oraz datę urodzenia każdej osoby, na rzecz której dochodzone są alimenty;
 - e) uzasadnienie wniosku;
 - f) w przypadku wniosku składanego przez wierzyciela, informacje dotyczące tego, gdzie alimenty powinny być przesyłane lub przekazywane drogą elektroniczną;
 - g) z wyjątkiem wniosków przewidzianych w artykule 10 ustęp 1 litera a) i ustępie 2 litera a), wszelkie informacje lub dokumenty określone w oświadczeniu złożonym przez Państwo wezwane zgodnie z artykułem 63;
 - h) imię i nazwisko lub nazwę oraz dane kontaktowe przedstawiciela lub jednostki organizacyjnej organu centralnego Państwa wzywającego odpowiedzialnych za rozpatrzenie wniosku.
2. W odpowiednich przypadkach i o ile informacje te są znane, wniosek zawiera ponadto:
- a) informacje o sytuacji finansowej wierzyciela;

b) informacje o sytuacji finansowej dłużnika, w tym nazwę i adres pracodawcy dłużnika, oraz informacje o charakterze i położeniu majątku dłużnika;

c) wszelkie inne informacje, które mogą pomóc w ustaleniu miejsca pobytu pozwanego.

3. Do wniosku załącza się wszelkie niezbędne informacje i dokumenty potwierdzające, w tym dokumenty mogące potwierdzić uprawnienie wnioskodawcy do uzyskania nieodpłatnej pomocy prawnej. Do wniosku przewidzianego w artykule 10 ustęp 1 litera a) i ustęp 2 litera a) dołącza się jedynie dokumenty wyszczególnione w artykule 25.

4. Wniosek przewidziany w artykule 10 może być złożony na formularzu zalecanym i opublikowanym przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

Artykuł 12 Przekazywanie, odbieranie oraz rozpatrywanie wniosków i spraw za pośrednictwem organów centralnych

1. Organ centralny Państwa wzywającego udziela wnioskodawcy pomocy w celu zapewnienia, by do wniosku zostały załączone wszelkie informacje i dokumenty, które wedle wiedzy tego organu są konieczne do rozpatrzenia wniosku.

2. Organ centralny Państwa wzywającego, po sprawdzeniu, że wniosek spełnia wymogi wynikające z Konwencji, przekazuje wniosek, w imieniu i za zgodą wnioskodawcy, organowi centralnemu Państwa wezwanego. Do wniosku załącza się formularz przekazania określony w załączniku 1. Na wniosek organu centralnego Państwa wezwanego organ centralny Państwa wzywającego dostarcza kompletne i poświadczone przez właściwy organ w Państwie pochodzenia odpisy wszelkich dokumentów określonych w artykule 16 ustęp 3, artykule 25 ustęp 1 litery a), b) i d) oraz ustęp 3 litera b) i artykule 30 ustęp 3.

3. Wezwany organ centralny w terminie sześciu tygodni od daty otrzymania wniosku potwierdza jego odbiór na formularzu określonym w załączniku 2 i informuje organ centralny Państwa wzywającego, jakie wstępne działania zostały lub zostaną podjęte w odpowiedzi na wniosek, oraz może zwrócić się o przekazanie dalszych niezbędnych dokumentów i informacji. W tym samym terminie sześciu tygodni wezwany organ centralny informuje wzywający organ centralny o imieniu i nazwisku lub nazwie oraz danych kontaktowych osoby lub jednostki organizacyjnej odpowiedzialnych za udzielanie odpowiedzi na zapytania dotyczące postępów w rozpatrywaniu danego wniosku.

4. W terminie trzech miesięcy od daty potwierdzenia odbioru wezwany organ centralny informuje wzywający organ centralny o stanie rozpatrywania wniosku.

5. Wzywający i wezwany organ centralny, przekazują sobie informacje na temat:

a) osoby lub jednostki organizacyjnej odpowiedzialnych za daną sprawę;

b) postępów w rozpatrywaniu danej sprawy,

i odpowiednio szybko udzielają odpowiedzi na zapytania.

6. Organy centralne rozpatrują sprawę tak szybko, jak na to zezwala konieczność odpowiedniego rozważenia występujących w niej kwestii.

7. Organy centralne wykorzystują najszybsze i najskuteczniejsze sposoby komunikacji jakimi dysponują.

8. Wezwany organ centralny może odmówić rozpatrzenia wniosku wyłącznie wtedy, gdy jest oczywiste, że nie spełniono wymogów Konwencji. W takim przypadku organ centralny szybko informuje wzywający organ centralny o przyczynach odmowy.

9. Wezwany organ centralny nie może odrzucić wniosku wyłącznie ze względu na to, że wymagane są dodatkowe dokumenty lub informacje. Organ centralny może natomiast zwrócić do wzywającego organu centralnego o dostarczenie tych dodatkowych dokumentów lub informacji. Jeżeli wzywający organ centralny nie dostarczy ich w terminie trzech miesięcy lub dłuższym, określonym przez wezwany organ centralny, ten ostatni organ może podjąć decyzję o zaprzestaniu rozpatrywania wniosku. W takim przypadku informuje on o tym wzywający organ centralny.

Artykuł 13 Środki przekazywania informacji

Pozwany nie może kwestionować wniosku złożonego za pośrednictwem organów centralnych Umawiających się Państw zgodnie z niniejszym rozdziałem oraz dokumentu lub informacji do nich załączonych lub dostarczonych przez organ centralny tylko z powodu nośników lub środków przekazywania informacji wykorzystanych przez dane organy centralne.

Artykuł 14 Skuteczny dostęp do procedur

1. Państwo wezwane zapewnia wnioskodawcom skuteczny dostęp do procedur, w tym do procedur egzekucyjnych i odwoławczych wynikających z wniosków złożonych na mocy niniejszego rozdziału.

2. Umożliwiając taki skuteczny dostęp, Państwo wezwane udziela nieodpłatnej pomocy prawnej zgodnie z artykułami 14-17, chyba że zastosowanie ma ustęp 3.

3. Państwo wezwane jest zwolnione z obowiązku zapewnienia takiej nieodpłatnej pomocy prawnej jeżeli, i takim zakresie, w jakim procedury tego Państwa umożliwiają wnioskodawcy prowadzenie sprawy bez potrzeby korzystania z takiej pomocy a organ centralny nieodpłatnie świadczy potrzebne usługi.

4. Warunki otrzymania pomocy prawnej nie są bardziej rygorystyczne niż te obowiązujące w równorzędnych sprawach o charakterze wewnętrznym.

5. Nie można wymagać złożenia zabezpieczenia lub kaucji, niezależnie od ich nazwy, mających zagwarantować pokrycie opłat i kosztów w postępowaniu prowadzonym na mocy Konwencji.

Artykuł 15 Nieodpłatna pomoc prawna w przypadku wniosków dotyczących alimentów na rzecz dzieci

1. Państwo wezwane udziela nieodpłatnej pomocy prawnej w przypadku wszystkich wniosków złożonych przez wierzycieli na mocy niniejszego rozdziału, dotyczących zobowiązań alimentacyjnych wobec osoby, która nie ukończyła 21 lat wynikających ze stosunków między rodzicami i dziećmi.

2. Niezależnie od ustępu 1, Państwo wezwane może odmówić udzielenia nieodpłatnej pomocy prawnej w przypadku wniosków innych niż wnioski przewidziane w artykule 10 ustęp 1 litery a) i b) oraz w przypadkach objętych zakresem zastosowania artykułu 20 ustęp 4, jeżeli uzna, że wniosek lub środek zaskarżenia są oczywiście bezpodstawne.

Artykuł 16 Oświadczenie o zezwoleniu na zastosowanie wyłącznie kryterium sytuacji majątkowej dziecka

1. Niezależnie od artykułu 15 ustęp 1 Państwo może oświadczyć, zgodnie z artykułem 63, że zapewni nieodpłatną pomoc prawną w przypadku wniosków przewidzianych w artykule 10 ustęp 1 litery a) i b) oraz w przypadkach objętych zakresem artykułu 20 ustęp 4, na podstawie kryterium sytuacji majątkowej dziecka.

2. W momencie składania takiego oświadczenia Państwo informuje Stałe Biuro Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego o sposobie badania sytuacji majątkowej dziecka, w tym o kryteriach finansowych, które muszą być spełnione.

3. Wniosek, o którym mowa w ustępie 1, skierowany do Państwa, które złożyło oświadczenie, o którym mowa w tym ustępie, zawiera formalne oświadczenie wnioskodawcy, że sytuacja majątkowa dziecka odpowiada kryteriom, o których mowa w ustępie 2. Państwo wezwane może żądać dalszych dowodów dotyczących sytuacji majątkowej dziecka wyłącznie wtedy, gdy ma uzasadnione podstawy, by sądzić, że informacje dostarczone przez wnioskodawcę są błędne.

4. Jeżeli pomoc prawna w najkorzystniejszym zakresie przewidziana prawem Państwa wezwanego w odniesieniu do złożonych na mocy niniejszego rozdziału wniosków dotyczących zobowiązań alimentacyjnych wobec dziecka wynikających ze stosunków między rodzicami a dziećmi jest bardziej korzystna niż ta przewidziana w ustępach 1-3, udziela się pomocy prawnej w najkorzystniejszym zakresie.

Artykuł 17 Wnioski, w przypadku których nie można skorzystać z artykułu 15 ani artykułu 16

W przypadku wszystkich wniosków złożonych na mocy niniejszej Konwencji innych niż te, do których zastosowanie ma artykuł 15 lub artykuł 16:

a) udzielenie nieodpłatnej pomocy prawnej można uzależnić od oceny sytuacji majątkowej lub oceny szans powodzenia wniosku;

b) wnioskodawca, który w Państwie pochodzenia korzystał z nieodpłatnej pomocy prawnej, jest uprawniony, w każdym postępowaniu o uznanie i wykonanie, do nieodpłatnej pomocy prawnej co najmniej w takim samym zakresie, w jakim przewiduje to prawo państwa wezwanego w takich samych okolicznościach.

ROZDZIAŁ IV – OGRANICZENIE MOŻLIWOŚCI WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

Artykuł 18 Ograniczenie postępowań

1. Jeżeli orzeczenie zostało wydane w Umawiającym się Państwie, w którym wierzyciel ma miejsce zwykłego pobytu, dłużnik nie może wszcząć postępowania w celu zmiany orzeczenia lub wydania nowego orzeczenia w innym Umawiającym się Państwie, tak długo jak wierzyciel ma zwykle miejsce pobytu w Państwie, w którym wydano orzeczenie.

2. Ustępu 1 nie stosuje się:
- a) jeżeli strony zawarły umowę na piśmie, że jurysdykcja przysługiwać będzie temu innemu Umawiającemu się Państwu, chyba że spór dotyczy zobowiązań alimentacyjnych wobec dzieci;
 - b) jeżeli wierzyciel poddał się jurysdykcji tego innego Umawiającego się Państwa, wyraźnie lub poprzez wdanie się w spór co do istoty sprawy, nie zgłaszając zarzutu braku jurysdykcji przy pierwszej sposobności;
 - c) jeżeli właściwy organ w Państwie pochodzenia nie może wykonywać lub odmawia wykonywania jurysdykcji w zakresie zmiany orzeczenia lub wydania nowego; lub
 - d) jeżeli orzeczenie wydane w Państwie pochodzenia nie może być uznane lub nie można stwierdzić jego wykonalności w Umawiającym się Państwie, w którym zamierza się prowadzić postępowanie dotyczące zmiany orzeczenia lub wydania nowego orzeczenia.

ROZDZIAŁ V – UZNANIE I WYKONANIE

Artykuł 19 Zakres zastosowania rozdziału

1. Postanowienia niniejszego rozdziału stosuje się do orzeczeń organów sądowych lub decyzji administracyjnych dotyczących zobowiązań alimentacyjnych. Za orzeczenie uważa się również ugodę lub umowę zawartą przed takim organem lub zatwierdzoną przez taki organ. Orzeczenie może przewidywać automatyczną indeksację oraz obowiązek wypłaty zaległych płatności, obowiązek zapłaty alimentów za okres poprzedzający wydanie orzeczenia, jak również zawierać wyliczenie opłat i kosztów.
2. Jeżeli orzeczenie nie dotyczy wyłącznie zobowiązania alimentacyjnego, postanowienia niniejszego rozdziału wywierają skutek jedynie w odniesieniu do tych części orzeczenia, które dotyczą zobowiązań alimentacyjnych.
3. Do celów ustępu 1 za organ administracyjny uważa się również organ publiczny, którego decyzje zgodnie z prawem Państwa, w którym organ ten ma siedzibę:
 - a) mogą być przedmiotem środka zaskarżenia do organu sądowego lub kontroli przez taki organ; oraz
 - b) mają podobną moc i skutek co orzeczenie organu sądowego w tej samej sprawie.
4. Postanowienia niniejszego rozdziału stosuje się również do ugód alimentacyjnych, zgodnie z artykułem 30.
5. Postanowienia niniejszego rozdziału stosuje się do wniosków o uznanie i wykonanie złożonych bezpośrednio do właściwego organu Państwa wezwanego zgodnie z artykułem 37.

Artykuł 20 Podstawy uznania i wykonania

1. Orzeczenie wydane w jednym Umawiającym się Państwie („Państwie pochodzenia”) są uznawane i wykonywane w pozostałych Umawiających się Państwach, jeżeli:

- a) pozwany miał miejsce zwykłego pobytu w Państwie pochodzenia w momencie wszczęcia postępowania;
- b) pozwany poddał się jurysdykcji wyraźnie lub poprzez wdanie się w spór co do istoty sprawy, nie zgłaszając zarzutu braku jurysdykcji przy pierwszej sposobności;
- c) wierzyciel miał miejsce zwykłego pobytu w Państwie pochodzenia w momencie wszczęcia postępowania;
- d) dziecko, któremu zasądzone alimenty, miało miejsce zwykłego pobytu w Państwie pochodzenia w momencie wszczęcia postępowania, o ile pozwany zamieszkiwał z tym dzieckiem w tym Państwie lub przebywał w tym Państwie i tam dostarczał dziecku środków utrzymania;
- e) strony zawarły umowę na piśmie dotyczącą jurysdykcji, chyba że spór dotyczy zobowiązań alimentacyjnych wobec dzieci; lub
- f) orzeczenie zostało wydane przez organ sprawujący jurysdykcję w sprawie dotyczącej statusu osoby lub odpowiedzialności rodzicielskiej, chyba że jurysdykcja ta opierała się wyłącznie na obywatelstwie jednej ze stron.

2. Umawiające się Państwo może zgłosić zastrzeżenie do ustępu 1 litera c), e) lub f) zgodnie z artykułem 62.

3. Umawiające się Państwo, które zgłosiło zastrzeżenie na mocy ustępu 2, uznaje i wykonuje orzeczenie, jeżeli zgodnie z prawem tego Państwa jego organom przysługuje lub przysługiwałaby w podobnych okolicznościach faktycznych jurysdykcja do wydania takiego orzeczenia.

4. Jeżeli na skutek zastrzeżenia zgłoszonego na mocy ustępu 2 nie można uznać orzeczenia w Umawiającym się Państwie, w którym dłużnik ma miejsce zwykłego pobytu, Państwo to podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu wydania orzeczenia na korzyść wierzyciela. Zdania poprzedzającego nie stosuje się do bezpośrednich wniosków o uznanie i wykonanie przewidzianych w artykule 19 ustęp 5 oraz roszczeń o alimenty, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 litera b).

5. Orzeczenie na korzyść dziecka, które nie ukończyło 18 lat, którego nie można uznać wyłącznie na skutek zastrzeżenia dotyczącego ustępu 1 litera c), e) lub f) uznawane jest za dowód, że dziecko to jest uprawnione do uzyskiwania alimentów w Państwie wezwanym.

6. Orzeczenie podlega uznaniu tylko wtedy, gdy jest skuteczne w Państwie pochodzenia, a wykonaniu – tylko wtedy, gdy jest wykonalne w tym Państwie.

Artykuł 21 Podzielność oraz częściowe uznanie lub wykonanie orzeczeń

1. Jeżeli Państwo wezwane nie może uznać lub wykonać całego orzeczenia, uznaje lub wykonuje wszystkie rozdzielne części orzeczenia, które mogą zostać uznane lub wykonane.

2. Wniosek może zawsze dotyczyć częściowego uznania lub wykonania orzeczenia.

Artykuł 22 Podstawy odmowy uznania i wykonania

Uznania i wykonania można odmówić, jeżeli:

- a) uznanie i wykonanie orzeczenia byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa wezwanego;
- b) orzeczenie uzyskano na skutek oszustwa w przedmiocie postępowania;
- c) przed organem Państwa wezwanego toczy się wcześniej wszczęte postępowanie między tymi samymi stronami w tym samym przedmiocie;
- d) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w tym samym przedmiocie w Państwie wezwanym lub w innym Państwie, o ile to drugie orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania i wykonania w Państwie wezwanym;
- e) pozwany nie wdał się w spór ani nie był reprezentowany podczas postępowania w Państwie pochodzenia:
 - i) a prawo Państwa pochodzenia przewiduje obowiązek zawiadomienia o postępowaniu, jeżeli pozwany nie został należycie zawiadomiony o postępowaniu i nie miał możliwości przedstawienia swojego stanowiska; lub
 - ii) a prawo Państwa pochodzenia nie przewiduje obowiązku zawiadomienia o postępowaniu, jeżeli pozwany nie został należycie zawiadomiony o orzeczeniu i nie miał możliwości zaskarżenia go pod względem faktycznym i prawnym; lub
- f) orzeczenie zostało wydane z naruszeniem artykułu 18.

Artykuł 23 Postępowanie z wniosku o uznanie i wykonanie

1. Z zastrzeżeniem postanowień Konwencji, postępowania o uznanie i wykonanie regulowane są prawem Państwa wezwanego.
2. Jeżeli wniosek o uznanie i wykonanie orzeczenia został złożony za pośrednictwem organów centralnych zgodnie z rozdziałem III, wezwany organ centralny szybko:
 - a) przekazuje wniosek właściwemu organowi, który niezwłocznie stwierdza wykonalność orzeczenia lub rejestruje je w celu wykonania; lub
 - b) podejmuje te kroki we własnym zakresie, jeżeli jest właściwym organem.
3. Jeżeli wniosek został złożony bezpośrednio do właściwego organu w Państwie wezwanym, zgodnie z artykułem 19 ustęp 5, organ ten niezwłocznie stwierdza wykonalność orzeczenia lub rejestruje je w celu wykonania.
4. Stwierdzenia wykonalności lub dokonania rejestracji można odmówić wyłącznie z przyczyn określonych w artykule 22 litera a). Na tym etapie ani powód ani pozwany nie mogą zgłaszać żadnych zarzutów.
5. Powód i pozwany są szybko zawiadamiani o stwierdzeniu wykonalności lub dokonaniu rejestracji na mocy ustępów 2 i 3 albo o odmowie stwierdzenia wykonalności lub

dokonania rejestracji zgodnie z ustępem 4, oraz mogą wnieść środek zaskarżenia lub środek odwoławczy oparte na zarzutach co do faktów lub prawa.

6. Środek zaskarżenia lub środek odwoławczy musi zostać wniesiony w terminie 30 dni od zawiadomienia przewidzianego w ustępie 5. Jeżeli strona wnosząca środek zaskarżenia lub środek odwoławczy nie ma miejsca pobytu w Umawiającym się Państwie, w którym stwierdzono wykonalność lub dokonano rejestracji lub odmówiono stwierdzenia lub rejestracji, środek zaskarżenia lub środek odwoławczy wnoszone są w terminie 60 dni od zawiadomienia.

7. Środek zaskarżenia lub środek odwoławczy mogą być oparte wyłącznie na:

- a) podstawach odmowy uznania i wykonania określonych w artykule 22;
- b) podstawach uznania i wykonania przewidzianych w artykule 20;
- c) autentyczności lub integralności dokumentów przekazanych zgodnie z artykułem 25 ustęp 1 litera a), b) lub d) lub ustęp 3 litera b).

8. Środek zaskarżenia lub środek odwoławczy wniesione przez pozwanego mogą opierać się także na fakcie uiszczenia długu, o ile uznanie i wykonanie dotyczą płatności już wymagalnych.

9. Powód i pozwany są szybko zawiadamiani o orzeczeniu wydanym w następstwie wniesienia środka zaskarżenia lub środka odwoławczego.

10. Wniesienie dalszego środka zaskarżenia lub środka odwoławczego, jeśli jest to dopuszczalne w świetle prawa Państwa wezwanego, nie powoduje zawieszenia wykonania orzeczenia, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności.

11. Właściwy organ podejmuje szybko działania celem wydania orzeczenia dotyczącego uznania i wykonania, w tym w wyniku rozpoznania środka zaskarżenia lub środka odwoławczego.

Artykuł 24 Alternatywne postępowanie z wniosku o uznanie i wykonanie

1. Niezależnie od artykułu 23 ustępy 2-11, Państwo może oświadczyć, zgodnie z artykułem 63, że będzie stosować procedurę uznania i wykonania określoną w niniejszym artykule.

2. Jeżeli wniosek o uznanie i wykonanie orzeczenia został złożony za pośrednictwem organów centralnych zgodnie z rozdziałem III, wezwany organ centralny szybko:

- a) przekazuje wniosek właściwemu organowi, który wydaje orzeczenie w sprawie wniosku o uznanie i wykonanie; lub
- b) sam wydaje takie orzeczenie, jeżeli jest właściwym organem.

3. Właściwy organ wydaje orzeczenie w sprawie uznania i wykonania po tym, jak pozwany został należycie i w odpowiednim czasie powiadomiony o postępowaniu, a obu stronom zapewniono odpowiednią możliwość przedstawienia ich stanowiska.

4. Właściwy organ może z urzędu kontrolować podstawy odmowy uznania i wykonania określone w artykule 22 litery a), c) i d). Może on kontrolować wszelkie podstawy wyszczególnione w artykułach 20 i 22 oraz w artykule 23 ustęp 7 litera c), jeżeli są one kwestionowane przez pozwanego lub też jeżeli wątpliwości co do tych przesłanek nasuwają się po zapoznaniu się z dokumentami przedłożonymi zgodnie z artykułem 25.

5. Odmowa uznania i wykonania może również opierać się na fakcie uiszczenia długu, o ile uznanie i wykonanie dotyczą płatności już wymagalnych.

6. Dalszy środek zaskarżenia lub środek odwoławczy, jeśli jest dopuszczalny w świetle prawa Państwa wezwanego, nie powoduje zawieszenia wykonania orzeczenia, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności.

7. Właściwy organ podejmuje szybko działania celem wydania orzeczenia dotyczącego uznania i wykonania, w tym w wyniku rozpoznania środka zaskarżenia lub środka odwoławczego.

Artykuł 25 Dokumenty

1. Do wniosku o uznanie i wykonanie złożonego na mocy artykułu 23 lub 24 dołącza się:

a) pełny tekst orzeczenia;

b) dokument stwierdzający, że orzeczenie jest wykonalne w Państwie pochodzenia oraz, w przypadku decyzji organu administracyjnego, dokument stwierdzający, że wymogi określone w artykule 19 ustęp 3 zostały spełnione, chyba że Państwo to zastrzegło, zgodnie z artykułem 57, że decyzje jego organów administracyjnych zawsze spełniają te wymogi;

c) jeżeli pozwany nie wdał się w spór ani nie był reprezentowany podczas postępowania w Państwie pochodzenia — dokument lub dokumenty potwierdzające, odpowiednio, że pozwany został należycie zawiadomiony o postępowaniu i miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska lub że pozwany został należycie zawiadomiony o orzeczeniu i miał możliwość wniesienia środka zaskarżenia lub środka odwoławczego opartych na zarzutach co do faktów lub prawa;

d) w razie potrzeby dokument określający kwotę zaległych płatności z podaniem daty jej wyliczenia;

e) w razie potrzeby, w przypadku orzeczenia przewidującego automatyczną indeksację, dokument zawierający informacje niezbędne do przeprowadzenia właściwych obliczeń;

f) w razie potrzeby, dokumentację ukazującą, w jakim zakresie wnioskodawca uzyskał prawo do nieodpłatnej pomocy prawnej w Państwie pochodzenia

2. W przypadku wniesienia środka zaskarżenia lub środka odwoławczego na mocy artykułu 23 ustęp 7 litera c), lub na wniosek właściwego organu w Państwie wezwanym, pełny, poświadczony przez właściwy organ w Państwie pochodzenia odpis danego dokumentu jest szybko dostarczany:

a) przez organ centralny Państwa wzywającego, w którym złożono wniosek zgodnie z rozdziałem III;

b) przez wnioskodawcę, jeżeli wniosek został złożony bezpośrednio do właściwego organu Państwa wezwanego.

3. Umawiające się Państwo może zastrzec zgodnie z artykułem 57:

a) że do wniosku należy dołączyć pełny odpis orzeczenia poświadczony przez właściwy organ w Państwie pochodzenia;

b) okoliczności, w których przyjmie, zamiast pełnego tekstu orzeczenia, streszczenie danego orzeczenia lub wyciąg z orzeczenia sporządzone przez właściwy organ Państwa pochodzenia, które mogą zostać przedstawione na formularzu zalecanym i opublikowanym przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego; lub

c) że nie wymaga dokumentu wykazującego spełnienie wymogów przewidzianych w artykule 19 ustęp 3.

Artykuł 26 Postępowanie z wniosku o uznanie

Postanowienia niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do wniosku o uznanie orzeczenia, przy czym zamiast warunku wymagalności obowiązuje warunek, by orzeczenie było skuteczne w Państwie pochodzenia.

Artykuł 27 Ustalenia faktyczne

Właściwy organ Państwa wezwanego jest związany ustaleniami faktycznymi, na których organ Państwa pochodzenia oparł swoją jurysdykcję.

Artykuł 28 Brak kontroli merytorycznej

Właściwe organy Państwa wezwanego nie przeprowadzają żadnej kontroli merytorycznej orzeczenia.

Artykuł 29 Brak wymogu osobistej obecności dziecka lub wnioskodawcy

W postępowaniach prowadzonych w Państwie wezwanym na mocy niniejszego rozdziału nie wymaga się osobistej obecności dziecka lub wnioskodawcy.

Artykuł 30 Ugody alimentacyjne

1. Ugoda alimentacyjna zawarta w Umawiającym się Państwie może zostać uznana i wykonana tak jak orzeczenie na mocy niniejszego rozdziału, o ile jest wykonalna tak jak orzeczenie w Państwie pochodzenia.

2. Do celów artykułu 10 ustęp 1 litery a) i b) oraz ustęp 2 litera a), za orzeczenie uważa się również ugody alimentacyjną.

3. Do wniosku o uznanie i wykonanie ugody alimentacyjnej dołącza się:

a) pełny tekst ugody alimentacyjnej; oraz

b) dokument stwierdzający, że dana ugoda alimentacyjna jest wykonalna na równi z orzeczeniem w Państwie pochodzenia.

4. Uznania i wykonania ugody alimentacyjnej można odmówić jeżeli:

a) uznanie i wykonanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa wezwanego;

b) ugoda alimentacyjna została uzyskana wskutek oszustwa lub fałszerstwa;

c) ugody alimentacyjnej nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w tym samym przedmiocie w Państwie wezwanym lub w innym Państwie, o ile to orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania i wykonania w Państwie wezwanym;

5. Postanowienia niniejszego rozdziału, z wyjątkiem artykułów 20 i 22, artykułu 23 ustęp 7 i artykułu 25 ustępy 1 i 3, stosuje się odpowiednio do uznawania i wykonania ugód alimentacyjnych, przy czym:

a) uznania lub rejestracji zgodnie z artykułem 23 ustępy 2 i 3 można odmówić tylko ze względu na podstawę określoną w ustępie 4 litera a);

b) środek odwoławczy lub środek zaskarżenia, o których mowa w artykule 23 ustęp 6, mogą być oparte wyłącznie na:

i) podstawach odmowy uznania i wykonania określonych w ustępie 4;

ii) zarzutach dotyczących autentyczności lub integralności dokumentów przekazanych zgodnie z ustępem 3;

c) w odniesieniu do procedury przewidzianej w artykule 24 ustęp 4, właściwy organ może z urzędu zbadać, czy występuje podstawa odmowy uznania i wykonania określona w ustępie 4 litera a) niniejszego artykułu. Może on kontrolować wszystkie podstawy wyszczególnione w ustępie 4 niniejszego artykułu oraz autentyczność lub integralność dokumentów przekazanych zgodnie z ustępem 3, jeżeli podstawy te podnosi pozwany lub wątpliwości co do nich nasuwają się po zapoznaniu się z tymi dokumentami.

6. Postępowanie w sprawie uznania i wykonania ugody alimentacyjnej zawiesza się, jeżeli przed właściwym organem Umawiającego się Państwa rozpatrywany jest środek zaskarżenia dotyczący tej ugody.

7. Państwo może oświadczyć, zgodnie z artykułem 63, że wnioski o uznanie i wykonanie ugody alimentacyjnej składane są wyłącznie za pośrednictwem organów centralnych.

8. Umawiające się Państwo może, zgodnie z artykułem 62, zastrzec sobie prawo nieuznawania i niewykonywania ugód alimentacyjnych.

Artykuł 31 Orzeczenia wynikające łącznie ze środków tymczasowych i potwierdzających.

Jeżeli orzeczenie wynika łącznie ze środka tymczasowego orzeczonego w jednym Państwie oraz środka potwierdzającego środek tymczasowy orzeczonego w innym Państwie („Państwie potwierdzającym”):

- a) do celów niniejszego rozdziału każde z tych Państw uznaje się za Państwo pochodzenia;
- b) wymogi określone w artykule 22 litera e) są spełnione, jeżeli pozwany został należycie zawiadomiony o postępowaniu w Państwie potwierdzającym i miał możliwość sprzeciwienia się potwierdzeniu środka tymczasowego;
- c) określony w artykule 20 ustęp 6 wymóg, by orzeczenie było wykonalne w Państwie pochodzenia jest spełniony, jeżeli orzeczenie jest wykonalne w Państwie potwierdzającym; oraz
- d) artykuł 18 nie stanowi przeszkody dla wszczęcia postępowania w sprawie zmiany orzeczenia w żadnym z tych Państw.

ROZDZIAŁ VI – WYKONANIE PRZEZ PAŃSTWO WEZWANE

Artykuł 32 Wykonanie zgodnie z prawem wewnętrznym

1. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszego rozdziału wykonanie odbywa się zgodnie z prawem Państwa wezwanego.
2. Wykonanie jest szybkie.
3. W przypadku wniosków złożonych za pośrednictwem organów centralnych, jeżeli stwierdzono wykonalność orzeczenia lub zarejestrowano je w celu wykonania na mocy rozdziału V, przystępuje się do wykonania bez potrzeby podejmowania dalszych czynności przez wnioskodawcę.
4. Stosuje się wszelkie normy obowiązujące w Państwie pochodzenia orzeczenia dotyczące czasu trwania zobowiązania alimentacyjnego.
5. Ograniczenia okresu wykonalności zaległych płatności ustalane są zgodnie z prawem Państwa pochodzenia orzeczenia lub prawem Państwa wezwanego, w zależności od tego, które przewiduje dłuższy okres przedawnienia.

Artykuł 33 Brak dyskryminacji

W sprawach objętych zakresem zastosowania Konwencji, Państwo wezwane zapewnia środki egzekucyjne co najmniej równorzędne z tymi, które obowiązują w przypadku spraw o charakterze wewnętrznym.

Artykuł 34 Środki egzekucyjne

1. Umawiające się Państwa zapewniają w prawie wewnętrznym skuteczne środki egzekucji orzeczeń na mocy niniejszej Konwencji.
2. Środki takie mogą obejmować:

- a) zajęcie wynagrodzenia za pracę;
- b) zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego lub innych źródeł;
- c) potrącenie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego;
- d) obciążenie lub przymusową sprzedaż mienia;
- e) zajęcie wierzytelności ze zwrotu podatku;
- f) zajęcie wierzytelności ze świadczeń emerytalnych;
- g) zawiadomienie instytucji kredytowych;
- h) odmowa wydania, zawieszenie lub cofnięcie różnych zezwoleń (np. prawa jazdy);
- i) zastosowanie mediacji, postępowania pojednawczego lub innych alternatywnych metod rozstrzygania sporów, aby doprowadzić do dobrowolnego wykonania.

Artykuł 35 Przekazywanie środków pieniężnych

1. Umawiające się Państwa zachęca się do wspierania, w tym poprzez umowy międzynarodowe, wykorzystania najbardziej opłacalnych i skutecznych dostępnych metod przekazywania środków pieniężnych wypłacanych tytułem należności alimentacyjnych.

2. Umawiające się państwo, którego prawo ogranicza przekazywanie środków pieniężnych, przyznaje najwyższy priorytet przekazywaniu środków pieniężnych należnych na mocy niniejszej Konwencji.

ROZDZIAŁ VII – ORGANY PUBLICZNE

Artykuł 36 Organy publiczne jako wnioskodawcy

1. Do celów wniosków o uznanie i wykonanie przewidzianych w artykule 10 ustęp 1 litery a) i b) oraz przypadków objętych zakresem zastosowania artykułu 20 ustęp 4, za wierzyciela uważa się również organ publiczny występujący w miejsce osoby fizycznej, której należne są alimenty, lub organ publiczny któremu przysługuje zwrot świadczeń udzielonych zamiast alimentów.

2. Uprawnienie instytucji publicznej do występowania w miejsce osoby fizycznej, której należne są alimenty, lub dochodzenia zwrotu świadczeń spełnionych na rzecz wierzyciela zamiast alimentów regulowane jest przez prawo, któremu podlega dany organ.

3. Organ publiczny może występować o uznanie lub wykonanie:

a) orzeczenia wydanego przeciwko dłużnikowi na wniosek organu publicznego dochodzącego zwrotu świadczeń udzielonych zamiast alimentów;

b) orzeczenia wydanego wobec wierzyciela i dłużnika, w zakresie dotyczącym świadczeń spełnionych na rzecz wierzyciela zamiast alimentów.

4. Organ publiczny występujący o uznanie lub wykonanie orzeczenia dostarcza na wezwanie wszelkie dokumenty niezbędne do ustalenia, że przysługuje mu uprawnienie przewidziane w ustępie 2 i że świadczenia zostały spełnione na rzecz wierzyciela.

ROZDZIAŁ VIII – POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 37 Wnioski składane bezpośrednio do właściwych organów

1. Konwencja nie wyklucza możliwości korzystania z procedur przewidzianych w prawie wewnętrznym Umawiającego się Państwa umożliwiającym osobie (wnioskodawcy) wystąpienie bezpośrednio do właściwego organu tego Państwa w sprawie regulowanej przez Konwencję, w tym, z zastrzeżeniem artykułu 18, w celu doprowadzenia do wydania lub zmiany orzeczenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych.

2. Artykuł 14 ustęp 5 i artykuł 17 litera b) oraz postanowienia rozdziałów V, VI, VII i niniejszego rozdziału, z wyjątkiem artykułu 40 ustęp 2, artykułu 42, artykułu 43 ustęp 3, artykułu 44 ustęp 3 oraz artykułów 45 i 55 stosuje się w odniesieniu do wniosku o uznanie i wykonanie złożonego bezpośrednio do właściwego organu w Umawiającym się Państwie.

3. Do celów ustępu 2, postanowienia artykułu 2 ustęp 1 litera a) stosuje się do orzeczenia zasądającego alimenty osobie niesamodzielnej w wieku przekraczającym wiek określony w tej literze, jeżeli takie orzeczenie zostało wydane zanim dana osoba osiągnęła ten wiek i przewidywało obowiązek wypłacania alimentów także po przekroczeniu tego wieku ze względu na upośledzenie sprawności.

Artykuł 38 Ochrona danych osobowych

Dane osobowe gromadzone i przekazywane na mocy Konwencji wykorzystywane są wyłącznie do celów, w jakich zostały zgromadzone lub przekazane.

Artykuł 39 Poufność

Organ przetwarzający informacje zapewnia poufność tych informacji zgodnie z prawem swojego Państwa.

Artykuł 40 Nieujawnianie informacji

1. Organ nie ujawnia ani nie potwierdza informacji zgromadzonych lub przekazanych w zastosowaniu niniejszej Konwencji, jeżeli ustali, że mogłyby w ten sposób narazić zdrowie, bezpieczeństwo lub wolność osób.

2. Takie ustalenie jednego organu centralnego uwzględniane jest przez inny organ centralny, w szczególności w przypadkach występowania przemocy w rodzinie.

3. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie stanowi przeszkody dla gromadzenia i przekazywania informacji przez organy i między nimi, o ile jest to niezbędne do wypełnienia zobowiązań wynikających z Konwencji.

Artykuł 41 Brak obowiązku legalizacji

W kontekście niniejszej Konwencji nie można wymagać legalizacji lub innej podobnej formalności.

Artykuł 42 Pełnomocnictwo

Organ centralny Państwa wezwanego może domagać się pełnomocnictwa od wnioskodawcy wyłącznie wtedy, gdy występuje w jego imieniu w postępowaniu sądowym lub przed innymi organami, lub gdy zamierza wyznaczyć w tym celu przedstawiciela.

Artykuł 43 Odzyskanie kosztów

1. Odzyskanie kosztów poniesionych w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji nie może mieć pierwszeństwa przed uzyskaniem należności alimentacyjnych.
2. Państwo może dochodzić zwrotu kosztów od strony przegrywającej.
3. Do celów wniosku składanego na mocy artykułu 10 ustęp 1 litera b) w celu odzyskania kosztów od strony przegrywającej zgodnie z ustępem 2, za wierzyciela, o którym mowa w artykule 10 ustęp 1, uważa się również Państwo.
4. Niniejszy artykuł obowiązuje bez uszczerbku dla artykułu 8.

Artykuł 44 Wymogi językowe

1. Wniosek i załączone dokumenty sporządzone są w oryginalnym języku wraz z tłumaczeniem na języku urzędowy Państwa wezwanego lub inny język, który Państwo wezwane akceptuje, zgodnie z oświadczeniem złożonym na mocy artykułu 63, chyba że właściwy organ tego Państwa nie wymaga takiego tłumaczenia.
2. Umawiające się Państwo, w którym jest więcej niż jeden język urzędowy i które, z przyczyn wynikających z prawa wewnętrznego, nie może zaakceptować na całym swoim terytorium dokumentów w jednym z tych języków, określa w oświadczeniu złożonym zgodnie z artykułem 63, język, w którym muszą być sporządzane takie dokumenty lub ich tłumaczenia, które mają być przedłożone w poszczególnych częściach ich terytorium.
3. Z zastrzeżeniem odmiennych uzgodnień między organami centralnymi, cała pozostała komunikacja między tymi organami obywa się w języku urzędowym Państwa wezwanego, albo w języku angielskim lub francuskim. Umawiające się Państwo może jednakże, poprzez złożenie zastrzeżenia zgodnie z artykułem 62, sprzeciwić się korzystaniu z języka angielskiego lub francuskiego.

Artykuł 45 Sposoby i koszty tłumaczenia

1. W przypadku wniosków przewidzianych w rozdziale III organ centralny może wyrazić zgodę, w indywidualnym przypadku lub ogólnie, na to, by w Państwie wezwanym można było sporządzać tłumaczenie na język urzędowy Państwa wezwanego z języka oryginalnego lub innego uzgodnionego języka. Jeżeli nie nastąpiło porozumienie w tej sprawie, a wzywający organ centralny nie może spełnić wymogów określonych w artykule 44 ustępy 1 i 2, wniosek i powiązane dokumenty mogą być przekazane wraz z przekładem na język angielski lub francuski, w celu dalszego przekładu na języku urzędowy Państwa wezwanego.
2. Koszty tłumaczenia wynikające z zastosowania ustępu 1 ponosi Państwo wzywające, z zastrzeżeniem odmiennych uzgodnień między organami centralnymi zainteresowanych Państw.

3. Niezależnie od artykułu 8 wzywający organ centralny może obciążyć wnioskodawcę kosztami tłumaczenia wniosku i załączonych dokumentów, chyba że koszty te mogą zostać pokryte w ramach stosowanego przez ten organ systemu pomocy prawnej.

Artykuł 46 Niejednolite systemy prawne – wykładnia

1. W odniesieniu do Państwa, w którym w poszczególnych jednostkach terytorialnych stosuje się dwa lub więcej systemów prawnych lub zbiorów norm prawnych dotyczących spraw uregulowanych w niniejszej Konwencji:

a) wszelkie odniesienia do prawa lub procedury Państwa dotyczą, w odpowiednich przypadkach, prawa lub procedury obowiązujących na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

b) wszelkie odniesienia do orzeczenia wydanego, uznanego, uznanego i wykonanego, wykonanego lub zmienionego w tym Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, orzeczenia wydanego, uznanego, uznanego i wykonanego, wykonanego lub zmienionego na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

c) wszelkie odniesienia do organu sądowego lub administracyjnego w tym Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, organu sądowego lub administracyjnego na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

d) wszelkie odniesienia do właściwych organów, organów publicznych i innych instytucji tego Państwa, innych niż organy centralne, dotyczą, w odpowiednich przypadkach, organów upoważnionych do działania na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

e) wszelkie odniesienia do pobytu lub miejsca zwykłego pobytu w tym Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, pobytu lub miejsca zwykłego pobytu na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

f) wszelkie odniesienia do miejsca położenia majątku w tym Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, miejsca położenia majątku na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

g) wszelkie odniesienia do umowy o wzajemności obowiązującej w Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, umowy o wzajemności obowiązującej na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

h) wszelkie odniesienia do nieodpłatnej pomocy prawnej w tym Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, nieodpłatnej pomocy prawnej na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

i) wszelkie odniesienia do ugody alimentacyjnej zawartej w Państwie dotyczą, w odpowiednich przypadkach, ugody alimentacyjnej zawartej na obszarze właściwej jednostki terytorialnej;

j) wszelkie odniesienia do odzyskania kosztów przez Państwo dotyczą, w odpowiednich przypadkach, odzyskania kosztów przez właściwą jednostkę terytorialną.

2. Niniejszego artykułu nie stosuje się do regionalnej organizacji integracji gospodarczej.

Artykuł 47 Niejednolite systemy prawne – postanowienia materialne

1. Umawiające się Państwo złożone z dwóch lub więcej jednostek terytorialnych, w których obowiązują różne systemy prawne, nie ma obowiązku stosowania niniejszej Konwencji do sytuacji dotyczących jedynie tych jednostek terytorialnych.

2. Właściwy organ w jednostce terytorialnej Umawiającego się Państwa złożonego z dwóch lub więcej jednostek terytorialnych, w których obowiązują różne systemy prawne, nie ma obowiązku uznania lub wykonania orzeczenia z innego Umawiającego się Państwa tylko dlatego, że orzeczenie to zostało uznane lub wykonane w innej jednostce terytorialnej w tym samym Umawiającym się Państwie na mocy niniejszej Konwencji.

3. Niniejszego artykułu nie stosuje się do regionalnej organizacji integracji gospodarczej.

Artykuł 48 Stosunek do wcześniejszych konwencji haskich o alimentach

W stosunkach między Umawiającymi się Państwami niniejsza Konwencja zastępuje, z zastrzeżeniem artykułu 56 ustęp 2, konwencję haską z dnia 2 października 1973 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych oraz konwencję haską z dnia 15 kwietnia 1958 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych w stosunku do dzieci, o ile ich zakres zastosowania między tymi Państwami pokrywa się z zakresem zastosowania niniejszej Konwencji.

Artykuł 49 Stosunek do konwencji nowojorskiej z 1956 r.

W stosunkach między Umawiającymi się Państwami niniejsza Konwencja zastępuje Konwencję o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 20 czerwca 1956 r., o ile jej zakres zastosowania między tymi Państwami pokrywa się z zakresem zastosowania niniejszej Konwencji.

Artykuł 50 Stosunek do wcześniejszych konwencji haskich o doręczaniu dokumentów i przeprowadzaniu dowodów

Niniejsza Konwencja pozostaje bez uszczerbku dla konwencji haskiej z dnia 1 marca 1954 r. dotyczącej procedury cywilnej, konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych oraz konwencji haskiej z dnia 18 marca 1970 r. o przeprowadzaniu dowodów za granicą w sprawach cywilnych lub handlowych.

Artykuł 51 Stosunek do instrumentów i umów uzupełniających

1. Niniejsza Konwencja pozostaje bez uszczerbku dla instrumentów międzynarodowych zawartych przed niniejszą Konwencją, których Umawiające się Państwa są stronami i które zawierają postanowienia dotyczące spraw uregulowanych niniejszą Konwencją.

2. Umawiające się Państwo może zawrzeć z jednym lub większą liczbą Umawiających się Państw umowy zawierające postanowienia dotyczące spraw uregulowanych niniejszą Konwencją w celu poprawy stosowania Konwencji między nimi, o ile takie umowy są zgodne z przedmiotem i celem Konwencji oraz pozostają, w stosunkach

tych Państw z innymi Umawiającymi się Państwami, bez uszczerbku dla stosowania postanowień Konwencji. Państwa, które zawarły takie umowy, przekazują ich odpis depozytariuszowi Konwencji.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się również do umów o wzajemności oraz ustaw jednolitych opartych na szczególnych więzach łączących dane Państwa.

4. Konwencja pozostaje bez uszczerbku dla stosowania instrumentów regionalnej organizacji integracji gospodarczej będącej Stroną niniejszej Konwencji, przyjętych po jej zawarciu, w sprawach uregulowanych przez Konwencję, o ile takie instrumenty pozostają, w stosunkach państw członkowskich regionalnej organizacji integracji gospodarczej z innymi Umawiającymi się Państwami, bez uszczerbku dla stosowania postanowień Konwencji. W odniesieniu do uznawania lub wykonywania orzeczeń między państwami członkowskimi regionalnej organizacji integracji gospodarczej, Konwencja pozostaje bez uszczerbku dla norm regionalnej organizacji integracji gospodarczej, niezależnie od tego, czy zostały one przyjęte przed czy po zawarciu Konwencji.

Artykuł 52 Zasada maksymalnej skuteczności

1. Niniejsza Konwencja nie stanowi przeszkody dla stosowania umowy, porozumienia lub instrumentu międzynarodowego obowiązujących między Państwem wzywającym i Państwem wezwanym, lub umowy o wzajemności obowiązującej w Państwie wezwanym, przewidujących:

a) szersze podstawy uznania orzeczeń w sprawie zobowiązań alimentacyjnych, bez uszczerbku dla artykułu 22 litera f) Konwencji;

b) uproszczone i szybsze procedury w odniesieniu do wniosku o uznanie lub uznanie i wykonanie orzeczeń w sprawie zobowiązań alimentacyjnych;

c) korzystniejsze warunki pomocy prawnej niż te ta przewidziane w artykułach 14-17; lub

d) procedury umożliwiające wnioskodawcy z Państwa wzywającego składanie wniosku bezpośrednio do organu centralnego Państwa wezwanego.

2. Niniejsza Konwencja nie stanowi przeszkody dla stosowania obowiązującej w Państwie wezwanym ustawy przewidującej bardziej skuteczne normy, o których mowa w ustępie 1 litery a)-c). Uproszczone i przyśpieszone procedury, o których mowa w ustępie 1 litera b), muszą być jednakże zgodne z ochroną gwarantowaną stronom na mocy artykułów 23 i 24, w szczególności w odniesieniu do praw stron do otrzymywania należytych informacji o postępowaniu oraz do posiadania odpowiedniej możliwości przedstawienia swojego stanowiska, jak również w odniesieniu do skutków środków zaskarżenia lub środków odwoławczych.

Artykuł 53 Jednolita wykładnia

Przy wykładni niniejszej Konwencji uwzględnia się jej międzynarodowy charakter oraz potrzebę wspierania jednolitego jej stosowania.

Artykuł 54 Przegląd praktycznego funkcjonowania Konwencji

1. Sekretarz Generalny Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego zwołuje w regularnych odstępach czasu specjalną komisję w celu przeglądu funkcjonowania Konwencji w praktyce oraz zachęcania do rozwoju dobrych wzorców w ramach stosowania Konwencji.

2. Na potrzeby takiego przeglądu Umawiające się Państwa współpracują ze Stałym Biurem Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego przy gromadzeniu informacji, w tym danych statystycznych i orzecznictwa, dotyczących funkcjonowania Konwencji w praktyce.

Artykuł 55 Zmiana formularzy

1. Formularze załączone do niniejszej Konwencji mogą być zmieniane decyzją specjalnej komisji zwołanej przez Sekretarza Generalnego Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, do udziału w której zapraszane są wszystkie Umawiające się Państwa i wszyscy Członkowie. Informacja o propozycji zmiany formularzy zamieszczana jest w porządku posiedzenia.

2. Zmiany przyjęte przez Umawiające się Państwa uczestniczące w obradach specjalnej komisji wchodzi w życie wobec wszystkich Umawiających się Państw pierwszego dnia siódmego miesiąca kalendarzowego po dacie, w której depozytariusz przekazał ich treść wszystkim Umawiającym się Państwom.

3. W okresie przewidzianym w ustępie 2 Umawiające się Państwo może, poprzez pisemną notyfikację depozytariuszowi, zgłosić zastrzeżenie dotyczące zmiany, zgodnie z artykułem 62. Państwo zgłaszające takie zastrzeżenie jest traktowane, w odniesieniu do tej zmiany, jak Państwo nie będące Stroną niniejszej Konwencji, do czasu wycofania tego zastrzeżenia.

Artykuł 56 Postanowienia przejściowe

1. Konwencję stosuje się w każdym przypadku, w którym:

a) organ centralny Państwa wezwanego otrzymał wniosek złożony na mocy artykułu 7 lub na mocy rozdziału III, po wejściu Konwencji w życie między Państwem wzywającym i Państwem wezwanym;

b) właściwy organ Państwa wezwanego otrzymał bezpośrednio wniosek o uznanie i wykonanie, po wejściu Konwencji w życie między Państwem pochodzenia i Państwem wezwanym.

2. W odniesieniu do uznania i wykonania orzeczeń między Umawiającymi się Państwami w niniejszej Konwencji, które są również Stronami przynajmniej jednej z konwencji haskich o alimentach wymienionych w artykule 48, jeżeli warunki uznania i wykonania przewidziane w niniejszej Konwencji uniemożliwiają uznanie i wykonanie w danym Państwie pochodzenia przed wejściem w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa orzeczenia, które w innym przypadku zostałyby uznane i wykonane zgodnie z konwencją obowiązującą w momencie wydania orzeczenia, stosuje się warunki ustanowione w tej konwencji.

3. Niniejsza Konwencja nie nakłada na Państwo wezwane obowiązku wykonania orzeczenia lub ugody alimentacyjnej w odniesieniu do płatności wymagalnych przed

wejściem Konwencji w życie między Państwem pochodzenia a Państwem pochodzenia, z wyjątkiem zobowiązań alimentacyjnych wobec osoby, która nie ukończyła 21 lat wynikających ze stosunków między rodzicami a dziećmi.

Artykuł 57 Informowanie o przepisach, procedurach i usługach

1. W momencie składania dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia albo oświadczenia zgodnie z artykułem 61 Konwencji, Umawiające się Państwo przedkłada Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego:

- a) opis swoich przepisów i procedur w dziedzinie zobowiązań alimentacyjnych;
- b) opis środków, które podejmie w celu wypełnienia zobowiązań przewidzianych w artykule 6;
- c) opis sposobu, w jaki zapewni wnioskodawcom skuteczny dostęp do procedur, zgodnie z wymogiem wynikającym z artykułu 14;
- d) opis swoich przepisów i procedur egzekucyjnych, w tym wszelkich ograniczeń egzekucji, w szczególności środków ochrony dłużnika oraz terminów przedawnienia;
- e) wszelkie zastrzeżenia, o których mowa w artykule 25 ustęp 1 litera b) i ustęp 3.

2. Umawiające się Państwa mogą, wypełniając obowiązek przewidziany w ustępie 1, skorzystać z formularza profilu państwa („Country Profile”) zalecanego i opublikowanego przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

3. Umawiające się Państwa aktualizują te informacje.

ROZDZIAŁ IX – POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 58 Podpisanie, ratyfikacja i przystąpienie

1. Konwencja jest otwarta do podpisu przez Państwa, które były członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego podczas jej Dwudziestej Pierwszej Sesji oraz inne Państwa, które uczestniczyły w tej sesji.

2. Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu, a dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia zostaną złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, będącym depozytariuszem Konwencji.

3. Każde inne Państwo oraz regionalna organizacja integracji gospodarczej może przystąpić do Konwencji po jej wejściu w życie zgodnie z artykułem 60 ustęp 1.

4. Dokument przystąpienia składany jest depozytariuszowi.

5. Przystąpienie to wywiera skutki wyłącznie w stosunkach między Państwem przystępującym a tymi Umawiającymi się Państwami, które nie zgłosiły zastrzeżenia wobec jego przystąpienia w terminie 12 miesięcy od daty notyfikacji, o którym mowa w artykule 65. Państwa mogą zgłosić takie zastrzeżenie również w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia Konwencji po przystąpieniu do niej. Zastrzeżenia takie notyfikowane są depozytariuszowi.

Artykuł 59 Regionalne organizacje integracji gospodarczej

1. Niniejszą Konwencję może również podpisać, przyjąć, zatwierdzić lub przystąpić do niej regionalna organizacja integracji gospodarczej, złożona wyłącznie z suwerennych Państw i mająca kompetencje w niektórych lub we wszystkich sprawach uregulowanych w niniejszej Konwencji. Regionalna organizacja integracji gospodarczej ma w takim przypadku prawa i obowiązki Umawiającego się Państwa, w zakresie, w jakim posiada kompetencje w sprawach uregulowanych w niniejszej Konwencji.

2. W momencie podpisania, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji albo przystąpienia do niej, regionalna organizacja integracji gospodarczej notyfikuje depozytariuszowi na piśmie, w jakich sprawach uregulowanych w niniejszej Konwencji państwa członkowskie tej organizacji przekazały jej kompetencje. Organizacja szybko notyfikuje depozytariuszowi na piśmie wszelkie zmiany w zakresie swoich kompetencji w stosunku do stanu określonego w ostatniej notyfikacji złożonej zgodnie z niniejszym ustępem.

3. W momencie podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia regionalna organizacja integracji gospodarczej może oświadczyć, zgodnie z artykułem 63, że posiada kompetencje we wszystkich sprawach uregulowanych w niniejszej Konwencji i że państwa członkowskie, które przekazały regionalnej organizacji integracji gospodarczej kompetencje w odniesieniu do danej sprawy, są związane niniejszą Konwencją na skutek podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia przez tę organizację.

4. Przy ustalaniu daty wejścia w życie niniejszej Konwencji, nie uwzględnia się żadnych dokumentów złożonych przez regionalną organizację integracji gospodarczej, chyba że złożyła ona oświadczenie zgodnie z ustępem 3.

5. Zawarte w niniejszej Konwencji odniesienia do „Umawiającego się Państwa” lub „Państwa” dotyczą, w odpowiednich przypadkach, również regionalnej organizacji integracji gospodarczej będącej stroną Konwencji. Jeżeli regionalna organizacja integracji gospodarczej złoży oświadczenie zgodnie z ustępem 3, zawarte w niniejszej Konwencji odniesienia do „Umawiającego się Państwa” lub „Państwa” dotyczą, w odpowiednich przypadkach, również właściwych państw członkowskich tej organizacji.

Artykuł 60 Wejście w życie

1. Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od złożenia drugiego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, o którym mowa w artykule 58.

2. Następnie Konwencja wchodzi w życie:

a) wobec każdego Państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej, o której mowa w artykule 59 ustęp 1, które ją później ratyfikowały, przyjęły lub zatwierdziły, pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty złożenia przez nie dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia;

b) wobec każdego Państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej, o której mowa w artykule 58 ustęp 3, następnego dnia po upływie okresu, w którym mogły zostać zgłoszone zastrzeżenia zgodnie z artykułem 58 ustęp 5;

c) wobec jednostki terytorialnej, na której terytorium rozciągnięto stosowanie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułem 61, pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od notyfikacji, o której mowa w tym artykule.

Artykuł 61 Oświadczenia dotyczące niejednorodnych systemów prawnych

1. Jeżeli w skład Państwa wchodzi dwie lub większa liczba jednostek terytorialnych, w których w odniesieniu do spraw uregulowanych w Konwencji obowiązują różne systemy prawne, może ono, przy podpisaniu, ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu, oświadczyć zgodnie z artykułem 63, że Konwencję stosuje się we wszystkie jego jednostkach terytorialne albo tylko w jednej lub niektórych z nich, i może to oświadczenie w każdym czasie zmienić przez złożenie nowego oświadczenia.

2. Każde takie oświadczenie notyfikowane jest depozytariuszowi i zawiera wyraźne oznaczenie jednostek terytorialnych, do których stosuje się Konwencję.

3. Jeżeli Państwo nie złoży żadnego oświadczenia na mocy niniejszego artykułu, Konwencja będzie miała zastosowanie do całego terytorium tego Państwa.

4. Niniejszego artykułu nie stosuje się do regionalnej organizacji integracji gospodarczej.

Artykuł 62 Zastrzeżenia

1. Umawiające się Państwo może, nie później niż przy ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu, lub przy składaniu oświadczenia, o którym mowa w artykule 61, złożyć jedno lub więcej zastrzeżeń przewidzianych w artykule 2 ustęp 2, artykule 20 ustęp 2, artykule 30 ustęp 8, artykule 44 ustęp 3 i artykule 55 ustęp 3. Nie dopuszcza się żadnych innych zastrzeżeń.

2. Państwo może w każdej chwili wycofać zgłoszone zastrzeżenie. Wycofanie zastrzeżenia notyfikowane jest depozytariuszowi.

3. Zastrzeżenie przestaje wywierać skutki pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego od notyfikacji, o której mowa w ustępie 2.

4. Zastrzeżenia zgłoszone na mocy niniejszego artykułu nie podlegają zasadzie wzajemności, z wyjątkiem zastrzeżenia przewidzianego w artykule 2 ustęp 2.

Artykuł 63 Oświadczenia

1. Oświadczenia, o których mowa w artykule 2 ustęp 3, artykule 11 ustęp 1 litera g), artykule 16 ustęp 1, artykule 24 ustęp 1, artykule 30 ustęp 7, artykule 44 ustęp 1 i 2, artykule 59 ustęp 3 oraz artykule 61 ustęp 1, mogą zostać złożone w momencie podpisania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia lub w każdym późniejszym czasie, oraz mogą być w każdym czasie zmieniane lub wycofywane.

2. Oświadczenia, zmiany i wycofania notyfikowane są depozytariuszowi.

3. Oświadczenie złożone przy podpisaniu, ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu staje się skuteczne z chwilą wejścia niniejszej Konwencji w życie wobec danego Państwa.

4. Oświadczenie złożone w późniejszym czasie oraz każda zmiana lub wycofanie oświadczenia stają się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez depozytariusza.

Artykuł 64 Wypowiedzenie

1. Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Konwencję przez pisemną notyfikację skierowaną do depozytariusza. Wypowiedzenie może być ograniczone do określonych jednostek terytorialnych Państwa złożonego z wielu takich jednostek, wobec których Konwencja ma zastosowanie.

2. Wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 12 miesięcy od dnia przyjęcia notyfikacji przez depozytariusza. Jeżeli w notyfikacji określono, że wypowiedzenie stanie się skuteczne po upływie dłuższego okresu, odnosi ono skutek z upływem takiego okresu od daty otrzymania notyfikacji przez depozytariusza.

Artykuł 65 Notyfikacja

Depozytariusz notyfikuje członkom Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego oraz innym Państwom i regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, które podpisały, ratyfikowały, przyjęły, zatwierdziły Konwencję lub przystąpiły do niej zgodnie z artykułami 58 i 59:

- a) podpisy, ratyfikacje, przyjęcia oraz zatwierdzenia, o których mowa w artykułach 58 i 59;
- b) przystąpienia i zastrzeżenia do przystąpień, o których mowa w artykule 58 ustęp 3 i 5 oraz w artykule 59;
- c) datę wejścia Konwencji w życie, zgodnie z artykułem 60;
- d) oświadczenia, o których mowa w artykule 2 ustęp 3, artykule 11 ustęp 1 litera g), artykule 16 ustęp 1, artykule 24 ustęp 1, artykule 30 ustęp 7, artykule 44 ustęp 1 i 2, artykule 59 ustęp 3 oraz artykule 61 ustęp 1;
- e) umowy, o których mowa w artykule 51 ustęp 2;
- f) zastrzeżenia, o których mowa w artykule 2 ustęp 2, artykule 20 ustęp 2, artykule 30 ustęp 8, artykule 44 ustęp 3 i artykule 55 ustęp 3 oraz wycofania, o których mowa w artykule 62 ustęp 2;
- g) wypowiedzenia, o których mowa w artykule 64.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Hadze w dniu 23 listopada 2007 r., w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są równie autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rządu Królestwa Niderlandów, i którego poświadczony odpis zostanie przesłany w drodze dyplomatycznej każdemu Członkowi Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, który posiadał ten status podczas jej Dwudziestej Pierwszej Sesji i wszystkim innym Państwom, które uczestniczyły w tej sesji.

ZAŁĄCZNIK 1

Formularz przekazania przewidziany w artykule 12 ustęp 2

INFORMACJA O POUFNOŚCI I OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

Dane osobowe gromadzone lub przekazywane na mocy Konwencji wykorzystywane są wyłącznie do celów, do jakich zostały zgromadzone lub przekazane. Organ przetwarzający takie informacje zapewnia poufność tych informacji zgodnie z prawem swojego Państwa.

Zgodnie z artykułem 40 organ nie ujawnia ani nie potwierdza informacji zgromadzonych lub przekazanych w zastosowaniu niniejszej Konwencji, jeżeli ustali, że mógłby w ten sposób narazić zdrowie, bezpieczeństwo lub wolność osób.

Organ centralny ustalił, zgodnie z artykułem 40, że informacje nie będą ujawniane ani potwierdzane.

<p>1. Wzywający organ centralny</p> <p>a. adres</p> <p>b. numer telefonu</p> <p>c. numer faksu</p> <p>d. adres poczty elektronicznej</p> <p>e. numer referencyjny</p>	<p>2. Osoba kontaktowa w Państwie wzywającym</p> <p>a. adres (jeżeli inny)</p> <p>b. numer telefonu (jeżeli inny)</p> <p>c. numer faksu (jeżeli inny)</p> <p>d. adres poczty elektronicznej (jeżeli inny)</p> <p>e. język/języki</p>
---	--

3. Wezwany organ centralny

Adres

4. Dane wnioskodawcy

a. nazwisko/nazwiska:

b. imię/imiona:

c. data urodzenia: (dd/mm/rr)

lub

a. nazwa organu publicznego:

5. Dane osoby/osób, na rzecz której(-ych) dochodzone lub należne są alimenty

a. osoba ta jest tożsama z wnioskodawcą określonym w pkt 4

b. (i) nazwisko/nazwiska: _____

imię/imiona:

data urodzenia: (dd/mm/rr)

(ii) nazwisko/nazwiska:

imię/imiona:

data urodzenia: (dd/mm/rr)

(iii) nazwisko/nazwiska:

imię/imiona:

data urodzenia: (dd/mm/rr)

6. Dane dłużnika⁶

a. osoba ta jest tożsama z osobą wnioskodawcy określonego w pkt 4

b. nazwisko/nazwiska: _____

⁶ Zgodnie z artykułem 3 Konwencji „dłużnik oznacza osobę fizyczną, od której przysługują świadczenia alimentacyjne lub od której takie świadczenia rzekomo przysługują”.

c. **imię/imiona:**

d. **data urodzenia:** (dd/mm/rr)

7. Niniejszy formularz przekazania dotyczy i jest dołączony do wniosku złożonego na mocy:

- artykułu 10 ustęp 1 litera *a*)
- artykułu 10 ustęp 1 litera *b*)
- artykułu 10 ustęp 1 litera *c*)
- artykułu 10 ustęp 1 litera *d*)
- artykułu 10 ustęp 1 litera *e*)
- artykułu 10 ustęp 1 litera *f*)
- artykułu 10 ustęp 2 litera *a*)
- artykułu 10 ustęp 2 litera *b*)
- artykułu 10 ustęp 2 litera *c*)

8. Do wniosku załączono następujące dokumenty:

a. do celów wniosku złożonego na mocy artykułu 10 ustęp 1 litera *a*) oraz:

zgodnie z artykułem 25:

- pełny tekst orzeczenia (artykuł 25 ustęp 1 litera *a*)**
- streszczenie orzeczenia lub wyciąg z niego sporządzone przez właściwy organ Państwa pochodzenia (artykuł 25 ustęp 3 litera *b*) (w odpowiednich przypadkach)**
- dokument stwierdzający, że orzeczenie jest wykonalne w Państwie pochodzenia oraz, w przypadku decyzji organu administracyjnego, dokument stwierdzający, że wymogi określone w artykule 19 ustęp 3 zostały spełnione, chyba że Państwo to sprecyzowało, zgodnie z artykułem 57, że decyzje jego organów administracyjnych zawsze spełniają te wymogi (artykuł 25 ustęp 1 litera *b*) lub jeśli stosuje się artykuł 25 ustęp 3 litera *c*)**
- jeżeli pozwany nie wdał się w spór ani nie był reprezentowany podczas postępowania w Państwie pochodzenia — dokument lub dokumenty poświadczające, odpowiednio, że pozwany został należycie zawiadomiony o postępowaniu i miał możliwość przedstawienia swojego stanowiska lub że pozwany został należycie zawiadomiony o orzeczeniu i miał możliwość wniesienia środka zaskarżenia lub środka odwoławczego opartych na zarzutach co do faktów i prawa (artykuł 25 ustęp 1 litera *c*)**
- w razie potrzeby, dokument określający kwotę zaległych płatności z podaniem daty jej wyliczenia (artykuł 25 ustęp 1 litera *d*)**
- w razie potrzeby, dokument zawierający informacje potrzebne do przeprowadzenia odpowiednich obliczeń w przypadku orzeczenia przewidującego automatyczną indeksację (artykuł 25 ustęp 1 litera *e*)**
- w razie potrzeby, dokumentację ukazującą, w jakim zakresie wnioskodawca uzyskał prawo do nieodpłatnej pomocy prawnej w Państwie pochodzenia (artykuł 25 ustęp 1 litera *f*)**

Zgodnie z artykułem 30 ustęp 3:

- pełny tekst orzeczenia (artykuł 30 ustęp 3 litera *a*)**

dokument stwierdzający, że dana ugoda alimentacyjna jest wykonalna tak jak orzeczenie w Państwie pochodzenia (artykuł 30 ustęp 3 litera *b*)

wszelkie inne dokumenty dołączone do wniosku (*np.* dokument do celów artykułu 36 ustęp 4, jeśli jest wymagany):

b. do celów wniosku złożonego na mocy artykułu 10 ustęp 1 litery *b*), *c*), *d*), *e*), *f*) i ustęp 2 litery *a*), *b*) oraz *c*), następująca liczba dokumentów poświadczających (z wyjątkiem formularza przekazania i samego wniosku) zgodnie z artykułem 11 ustęp 3:

artykułu 10 ustęp 1 litera *b*)

artykułu 10 ustęp 1 litera *c*)

artykułu 10 ustęp 1 litera *d*)

artykułu 10 ustęp 1 litera *e*)

artykułu 10 ustęp 1 litera *f*)

artykułu 10 ustęp 2 litera *a*)

artykułu 10 ustęp 2 litera *b*)

artykułu 10 ustęp 2 litera *c*)

Imię i nazwisko : _____ (drukowanymi literami)

Data:

Upoważniony przedstawiciel organu centralnego (dd/mm/rr)

ZAŁĄCZNIK 2

Formularz potwierdzenia przewidziany w artykule 12 ustęp 3

INFORMACJA O POUFNOŚCI I OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

Dane osobowe gromadzone lub przekazywane na mocy Konwencji wykorzystywane są wyłącznie do celów, do jakich zostały zgromadzone lub przekazane. Organ przetwarzający takie informacje zapewnia poufność tych informacji zgodnie z prawem swojego Państwa.

Zgodnie z artykułem 40 organ nie ujawnia ani nie potwierdza informacji zgromadzonych lub przekazanych w zastosowaniu niniejszej Konwencji, jeżeli ustali, że mógłby w ten sposób narazić zdrowie, bezpieczeństwo lub wolność osób.

Organ centralny ustalił, zgodnie z artykułem 40, że informacje nie będą ujawniane ani potwierdzane.

<p>9. Wezwany organ centralny</p> <p>a. adres</p> <p>b. numer telefonu</p> <p>c. numer faksu</p> <p>d. adres poczty elektronicznej</p> <p>e. numer referencyjny</p>	<p>10. Osoba kontaktowa w Państwie wezwanym</p> <p>a. adres (jeżeli inny)</p> <p>b. numer telefonu (jeżeli inny)</p> <p>c. numer faksu (jeżeli inny)</p> <p>d. adres poczty elektronicznej (jeżeli inny)</p> <p>e. język/języki</p>
---	---

11. Wzywający organ centralny

Osoba kontaktowa _____

Adres

12. Wzywający organ centralny potwierdza otrzymanie w dniu _____ (dd/mm/rr) formularza przekazania od wzywającego organu centralnego (numer referencyjny _____); z dnia _____ (dd/mm/rr) dotyczącego następującego wniosku złożonego na mocy:

- artykułu 10 ustęp 1 litera *a)*
- artykułu 10 ustęp 1 litera *b)*
- artykułu 10 ustęp 1 litera *c)*
- artykułu 10 ustęp 1 litera *d)*
- artykułu 10 ustęp 1 litera *e)*
- artykułu 10 ustęp 1 litera *f)*
- artykułu 10 ustęp 2 litera *a)*
- artykułu 10 ustęp 2 litera *b)*
- artykułu 10 ustęp 2 litera *c)*

Nazwisko/nazwiska wnioskodawcy: _____

Nazwisko/nazwiska osoby/osób, na rzecz której(-ych) dochodzone lub należne są alimenty:

Nazwisko/nazwiska dłużnika _____

13. Działania wstępne podjęte przez wezwany organ centralny:

- dokumentacja jest kompletna i podlega przeglądowi
- zob. załączoną notatkę na temat stanu rozpatrywania wniosku
- notatka na temat stanu rozpatrywania wniosku zostanie przedstawiona w późniejszym terminie
- prosimy o dostarczenie dodatkowych informacji lub dokumentów:
- wezwany organ centralny odmawia rozpatrzenia wniosku, ponieważ jest oczywiste, że nie spełniono wymogów konwencji (artykuł 12 ustęp 8). Uzasadnienie:
- zostało podane w załączonym dokumencie

- zostanie podane w dokumencie, który zostanie przekazany w późniejszym terminie

Wezwany organ centralny zwraca się do wzywającego organu centralnego o poinformowanie o go o wszelkich zmianach stanu rozpatrywania wniosku.

Imię i nazwisko : _____ **(drukowanymi literami)** **Data:**

Upoważniony przedstawiciel organu centralnego (dd/mm/rr)